

TF

JANUAR 1979

MILITÆR- DEBATTEN FORTSETTER

**LEDER: ENDRING
AV ÅRSPLANEN
FRAM TIL 1980**

**VI MÅ BYGGE
EN KK-ORGA-
NISASJON**

LEDER:

ENDRING AV ÅRSPLANEN FRAM TIL 1980

I det følgende vil vi ta opp en del endringer som er gjort i planen for partiarbeidet fram til 1980. Planen ble sendt ut som bilag til TF for august 1978.

«Klassekampen» og økonomisk arbeid er hovedoppgava

På bakgrunn av den alvorlige situasjonen partiøkonomien og Klassekampen er oppe i, har sentralkomiteen vedtatt å endre partiplanen slik at arbeidet for å redde dagsavisa blir partiets hovedoppgave. I forarbeidet til det opprinnelige planvedtaket er problemene i partiøkonomien fullstendig feilvurdert. Årsakene til dette vil vi ikke gå nærmere inn på her. Dette vil bli tatt opp i SKAU's sjølkritikk til partiet som vil foreligge med det første. Det som er helt klart, er at om vi prioriterer Klassekampen på noen som helst annen måte, vil dette være å oppgi dagsavisa i utgangspunktet.

Med dette sentralkomitevedtaket som utgangspunkt er planen som helhet gjennomgått på nytt, og det er gjort endringer i prioriteringene og i faseplanen og møteplanen.

Det er ikke gjort svært omfattende endringer i planen ut over at hovedoppgava er endra. Hendingene etter at planen ble vedtatt har bekrefta de fleste av de vurderingene som ble lagt til grunn når det gjelder den internasjonale situasjonen, situasjonen i klassekampen og den taktiske situasjonen. SV ble vurdert feilaktig på den tida planen ble vedtatt og dette kommer også til uttrykk i vurderinga av den taktiske situasjonen i planen. Dette er synet kritisert i lederen i forrige nummer av TF. Men som vi har påpekt, understreker SV's framgang bare betydninga av en del oppgaver som alt står på planen, som å utvikle krisepolitikken og å trappe opp kampen mot sosialimperialismen.

SKAU har derfor ikke sett det som riktig å oppgi noen av hovedmålsettingene for planen. Vi må likevel innse at krisa i partiøkonomien vil føre til at vi vil komme kortere på en del områder enn hva vi ellers ville ha gjort.

Vi må styrke enheten i partiet

Den andre viktige endringa som er gjort i målsettingene for planen er at diskusjoner for å forene partiet er prioritert opp.

Angrepene på teorien om tre verdener og den albanske revisjonismen har funnet liten støtte i partiet. KKP og oppgjøret med «firerbanden» har stor støtte. Vietnams invasjon av Kampuchea har bare vakt raseri i partiet. Det fins stor grad av enighet i partiet om disse spørsmåla. Dette kommer av at vi har holdt oss til marxismen-leninismen.

Men dette er ikke det samme som at det ikke fins uenighet i partiet om disse spørsmåla og om andre spørsmål. Det fins uenighet og det fins kamerater som ikke har tatt standpunkt i en del spørsmål. Det fins spørsmål som er under diskusjon eller som ikke er diskutert og som vil bli besvart forskjellig innad i partiet.

— Vi har åpna for diskusjon av prinsippprogrammet om militærpolitikken. Denne diskusjonen må fortsettes og konkluderes.

— Det er åpna for en helt nødvendig diskusjon og for kritikk og sjølkritikk om partiøkonomien.

— Det fins uenighet og usikkerhet om KKP's politikk. Dette gjelder kritikken av KKP for å ha oppretta partiforbindelser med JKF, den økonomiske politikken, rehabiliteringa av en del folk som tidligere har vært under skarp kritikk, og andre spørsmål. Disse spørsmåla er ikke heva over diskusjon og bør også diskuteres.

Såne diskusjoner har også betydning for hvordan vi løser andre oppgaver. Skal vi klare å redde dagsavisa, krever det at partiet er enhetlig, og det krever diskusjon om partiets avispolitikk. Vi vil også måtte jobbe svært hardt, og i perioder med stort arbeidspress må vi legge desto mer vekt på partidemokrati.

Et annet eksempel er at vi trenger å diskutere Kina for å trappe opp kampen mot sosialimperialismen. Som vi pekte på i forrige nummer, har vi ei tid vært uten en effektiv polemikk mot SV's støtte til sosialimperialismen. På den andre sida øver SV et visst press på partiet og vårt omland når det gjelder holdninga til KKP. Her må vi også løse uenigheter i partiet for å komme virkelig på offensiven mot sosialimperialismen og deres talsmenn her i landet.

Alt i alt har vi en situasjon med etter våre forhold mye uenighet i partiet. SKAU har derfor gått inn for å prioritere diskusjoner for å forene partiet høyt.

Målsettingene for planen

SKAU har vedtatt følgende endra prioritering av målsettingene i partiplanen.

1. «Klassekampen» og økonomisk arbeid. Hovedmålsettinga for planen er å redde dagsavisa.
2. Arbeiderklassen og krisa med de målsettingene som er gitt før.
3. Diskusjoner for å styrke enheten i partiet. Disse diskusjonene er diskusjoner om partiøkonomien, om militærpolitikken og om inter- nasjonale spørsmål.
4. Anti-imperialistisk enhetsfrontarbeid.
5. Kaderfostring, skolering, verving og sikkerhetsarbeid.
6. Ungdomsarbeidet.
7. Kvinnearbeidet.

I planartikkelen fra i fjor høst er sikkerhetsarbeidet falt ut i gjennomgangen av oppgavene og bare nevnt under møteplanen. I planvedtaket var sikkerhetsarbeidet vedtatt som en del av de interne oppgavene som var gitt fjerdeprioritet på planen. Dette er altså en feil i den opprinnelige planartikkelen.

Forøvrig gjelder alt det som er sagt før om lokal tillemping. Forskjellige typer lag og lag og distriktsorganisasjoner med ulike indre problemer og ytre vilkår må ta dette med i regninga når de lokale planene legges.

Arbeidsdeling

Dersom vi mener alvor med at vi vil gi oss sjøl en sjanse til å redde dagsavisa, krever dette at hele partiet, alle distriktsorganisasjoner og et stort flertall av partilaga jobber med Klassekampen som si virkelige hovedoppgave. Uten dette vil oppgava være håpløs i utgangspunktet. Samtidig er det ikke meninga at alle partilag skal følge denne prioriteringa.

Bedriftslaga anbefales å holde fast på si hovedoppgave, kampen mot krisa og faglig arbeid. Disse laga har en hovedrolle i gjennomføringa av partiets krisepolitikk og når det gjelder å styrke vår faglige innflytelse. Vi trur omvendt at bedriftslag som ikke driver godt lokalt og faglig arbeid også vil ha dårlig grunnlag for å utbre KK på sin plass, og vil spille en liten rolle i kampanjen for å redde dagsavisa. Bedriftslaga bør bruke avisa aktivt i den lokale kampen når det er grunnlag for det. Erfaringsmessig har dette mye å si for mulighetene for å spre avisa på bedriftene.

For *andre arbeidsplasslag og bransjelag* gjelder at de som regel bør prioritere Klassekampen på topp.

Bygdela som har hovedoppgava si i arbeidet i bonde- eller fiskerbefolkninga bør absolutt holde fast på dette. Disse laga driver pioner-arbeid for partiet, og det vi ville tjene på å legge om arbeidet til disse laga står ikke i forhold til det vi ville tape.

I byer, tettsteder og bygdesentra der det fins bare ett partilag, må disse laga ellers som regel prioritere Klassekampen høyest.

Boliglaga, som normalt bør ha arbeidet i boligorganisasjonene og lokal boligkamp som viktigste oppgave, bør som regel ha Klassekampen som viktigste oppgave. Disse laga er en viktig resurs i arbeidet for å redde avisa som vi er nødt til å utnytte fullt ut.

Lag som er oppretta for å konsentrere seg om arbeid innafor forskjellige fronter må sjølsagt holde fast på dette.

Landskonferansen og landsmøtet

Landskonferansen om militærpolitikken vil bli opprettholdt ut fra det som er sagt om å holde fast på partidemokratiet. Konferansen trengs også for å stadfeste partilinja på dette området. I tillegg vil konferansen behandle krisa i partiøkonomien.

I det følgende er det forutsatt at vi klarer å holde landsmøtet etter planen.

Faseplanen

For første fase av planen som vi nå går mot slutten av gjelder de retningslinjene som er gitt. Ut over fase en er faseplanen endra som følger:

Fase 2: medio mars — 1. mai.

- 1) 1. mai.
- 2) Klassekampen.

Fase 3: 1. mai — sommerleirene.

- 1) Klassekampen.
- 2) Valget.
- 3) Sommerleirene.

Fase 4: Sommerleirene — valget.

- 1) Valget.
- 2) Klassekampen.
- 3) 21. august.

Fase 5: Valget — mars-80

- 1) Landsmøteforberedelser.
- 2) Arbeiderklassen og krisa (bl.a. tariffoppgjøret).

For distriktsorganisasjonene anbefales distriktsmøtet avholdt tidlig i denne fasen.

Fase 6: Mars — 1. mai-80.

- 1) 1. mai.
- 2) Arbeiderklassen og krisa.

Møteplanen

I perioden januar — mars i år er det pålagt tre obligatoriske møter om militærpolitikken, sikkerhetsarbeidet og 1. mai. Den videre møteplanen er endra som følger:

Mars: Klassekampen og avispolitikken.

Mai: Valget.

Juni: Anti-imperialistisk frontarbeid og 21. august.

Oktober-desember: Landsmøteforberedelser (to møter). (Evt. møte om distriktsmøtet.)

Januar — mars-80: Landsmøteforberedelser. 1. mai-taktikken.

Sommerleirene -79

SKAU foreslår at hovedtemaene på årets sommerleirer blir *Kina* og *valget*, og at Klassekampen-kampanja blir ei hovedsak på alle leirer uten å tas opp som en av hoveddiskusjonene. Vi ber om kommentarer til disse forslaga.

Redaksjonsmedlem

KAN VI BERGE KLASSEKAM- PEN SOM DAG- SAVIS?

Kan vi berge Klassekampen som dagsavis? De fleste partimedlemmene føler seg vel innerst inne nok så sikre på det. Den vellykkete Handslag-kampanja har også underbygd denne trua. Men denne trygghetsfølelsen er falsk. For avisa vår er i virkelig livsfare. Og før 1. oktober må vi bevise at den har livets rett — økonomisk.

Hovedproblemet er at abonnementsgrunnlaget er for svakt. Vi verver mange nye, men samtidig faller svært mange fra. Ja, stort

sett har de frafalne vært flere enn antallet nye. I tillegg kommer problemene med et dårlig utbygd løssalgssystem og små annonseinntekter. For hver eneste uke som går akkumulerer vi underskudd. Og klarer ikke KK betale rekningene sine, så er det til slutt trykkeriet som ryker.

Derfor må vi kaste kreftene inn i ei kampanje som kan bringe avisa i tilnærma balanse. Det var denne livreddingsaksjonen partiformannen lanserte i et intervju i Klasse-

kampen først i januar. Og hensikten med denne artikkelen er å gi ei skisse av de problemene som må løses dersom vi skal ha noe håp om å lykkes.

DET ER DE AKTIVE ABONNENTENE SOM TELLER

Først av alt: Innen 1. oktober må antallet aktive abonnenter øke med 40% Fra før er vi vant til å tenke på *nyverving* av abonnenter. Men når frafallet er stort kan netto-effekten likevel bli minus. Dette gjør arbeidet med å beholde de abonnentene vi alt har svært avgjørende.

Å beholde abonnenter krever oversikt og et godt organisert in-kassoarbeid. Her har mye svikta, ikke minst fra sentraldistribusjonens side. Vi setter nå mye inn på å rette opp dette. Bl.a. vil nå alle distrikter få tilsendt fullstendig oversikt over abonnentene i sitt område, med adresse og forfallsdato. Dette vil gjøre ei planmessig oppsøkningsarbeid mulig. Nå gjør vi stort sett lite — og det som gjøres skjer lenge etter at abonnenten har slutta å betale. I tillegg vil det bli organisert et strammere opplegg for utsending av rekninger, purring og en kort frist for stopp av avisa for alle som ikke har betalt innen forfall.

I tråd med dette vil vi også utpå nyåret begynne med en ny type månedsstatistikk, som viser utviklinga av KK's *aktive* abonnenter, dvs. nettoresultatet når vi tar hensyn både til nyverving og frafall. Dette vil gi oss innsikt om den fak-

Klassekampen 8/1-75.
tiske situasjonen for avisa, i motsetning til jubileumskampanjas oversikt over nye abonnenter som bare viser oss *ei* side ved abonnementsutviklinga.

KOLLEKTIV MÅLSETTING OG ARBEIDSDELING

Målsettingene for abonnementsvervinga vil bli stilt for distrikter og rundt om i landet må dette brytes ned til lokale målsettinger. La oss si at det i en by var 50 abonnenter ved årsskiftet. 40% økning betyr at det innen 1.10 må bli 70 aktive abonnenter i denne byen.

Dette krever som sagt at vi beholder så mange som mulig av de som *er* abonnenter i dag. Men det krever og *nyverving*. Dersom f.eks. 10 av de 50 ved årsskiftet faller fra, så må det skaffes 30 nye. Og ettersom noen av de nyverva vil være måneds- eller kvartalsabonnenter der noen også vil falle fra i perioden vil tallet måtte ligge enda høyere.

Lovmessigheten er enkel: Jo flere som faller fra, desto fler må vi nyverve og vice versa.

Så kommer spørsmålet om åssen vi skal drive abonnementsarbeidet i avdelingene. I jubileumskampanja er det endel steder stilt målsettinger av typen: hvert partimedlem skal verve en abonnent. Dette er en feilaktig innretting. Det bryter med prinsippet om *arbeidsdeling* og med en riktig sikkerhetspolitikk. Sjølsagt må vi dra nytte av at mulige KK-abonnenter finnes blant partiets venner og at vi alle kjenner noen hver. Det må lages lister og en plan for å spørre folk. Men enten det gjelder oppsøking av gamle abonnenter, verving av nye eller løssalg, så må arbeidet skje ut ifra kollektive målsettinger og arbeidsdeling med personlig ansvar.

NY

INNSAMLING

Også i 1979 vil det bli behov for ei stor innsamling. Årsaken er at KK vil akkumulere gjeld helt fram til vi eventuelt klarer å komme i til-

nærma balanse 1/10. Og klarer vi det *ikke*, blir underskuddet enda verre. I tillegg kommer gjelda KK har akkumulert gjennom lengre tid før 1979. Og oppå dette kommer finansieringen av valgkampen, og Oktobers økonomiske problemer. *

Innsamlingsmålet for *hele* 1979 er fastsatt til *3 millioner kroner*. Dersom vi f.eks. samler inn 500 000 kroner i jubileumskampanja etter 1. januar blir sluttresultatet der ca. 2 millioner. I tilfelle vil vi måtte samle inn 2,5 millioner *etter* parti-jubileet 18/2.

Sentralkomiteens Arbeidsutvalg har bestemt at dette beløpet skal nås gjennom to kampanjer. Den ene — hovedinnsamlinga — starter på partifestene 1. mai, har toppunkt på sommerleirene og slutter valgdagen. Den andre blir en juleinnsamling på tampen av høsten, der julemessene blir et sentralt ledd. Tenk allerede nå på ting som kan legges av til dette!

VI MÅ BYGGE EN KK-ORGANISASJON

Den eneste redninga for avisa på lang sikt, ligger i å bygge opp en *KK-organisasjon*. I dag finnes det bare elementer til en sånn, først og fremst gjennom de lokale budorganisasjonene enkelte steder. Men egentlig trenger vi *tre* organiserte funksjoner for dagsavisa: 1) Bu-

dorganisering 2) Løssalgsorganisering og 3) Korrespondentorganisering.

Sånn er vi ikke vant til å tenke på problemet. Fram til nå har alle direktiver forutsatt at *partiet* mer eller mindre direkte skulle bære avisa på sin rygg. Men la oss si at vi

gjennom et krafttak klarer målsettingene som er stilt. Hva vil skje når partiprioriteringa blir endra, sann at KK ikke lenger kan settes foran alt annet? Da er vi nødt til å ha en organisert ryggrad for avisa der et stort antall sympatisører er aktivt med. Har vi ikke et sånt opplegg, vil både abonnementsverving og løssalg lett falle sammen på ny.

I praksis vil dette dreie seg om en lokal sympatisørorganisering rundt avisa, en front som må ledes og organiseres direkte av partiet lokalt. Erfaringene viser at det egentlig er *lett* å trekke med venner av AKP(m-l) i dette arbeidet. Både når det gjelder budorganisering, løssalgsgupper og korrespondenter finnes det positive erfaringer å bygge på.

BUDENE – HVERDAGS- HELTER UTEN STØTTE?

I noen av de største byene og endel mindre har vi nå distribusjon av KK gjennom en egen budordning. Dette er et arbeid som stiller store krav til disiplin og organisasjon. Stort sett er dette et vanskjøtta felt. Utallige bud har gjort og gjør en kjempeinnsats, på tross av at de både får dårlig veiledning og lite oppmuntring. Hvis partiet virkelig har noen hverdagshelter, så er det dem.

Men skal dette systemet virke bra må vi raskt oppsummere de positive, og negative erfaringene som alt finnes og ta budorganiseringa alvorlig. Noen steder er det f.eks. et faktum at budsystemet er ei stor belastning for partiet. Stort sett er det kadre som driver hele apparatet og venner av partiet er ikke trukket med. Dette virker til dels lammende på partiarbeidet forøvrig.

Oslo er et eksempel på at det fin-

nes en vei ut av dette uføret. Sjølsagt er det mange problemer og enda er for mye av partiets krefter bundet til distribusjonsopplegget. Men iallefall er det der bygd opp et stort distribusjonsapparat av lokale budgrupper der omlag *halvparten* er sympatisører. Det finnes til og med egne budruter som helt og holdent er *drevet* av venner av partiet.

Nettopp fordi budsystemet i praksis har blitt en lokal støtteorganisasjon for KK med mange sympatisører, så er også budgruppene blitt ei viktig kilde til rekruttering av nye partimedlemmer. Fra å være ei stor belastning har budsystemet begynt å bli både en støtte for KK og en resurs for partiet direkte.

Men dette krever at budgruppene blir tatt vare på som en lokal sympatisørorganisasjon, at de får retningslinjer, hjelp og blir oppmuntra i arbeidet. Og når budgruppene blir sterke kan de ta på seg mye av arbeidet med å sikre at gamle abonnenter *forblir* abonnenter.

BYGG OPP ET NETT AV FASTE KK-SELGERE

Mange partimedlemmer selger i dag KK – dvs. når det er organiserte kampanjer. Men få gjør det regelmessig og fast. Og enda færre sympatisører er verva til å spre avisa. Ei kommunistisk dagsavis kan imidlertid ikke drives uten at det finnes et organisert nett av løssalgsselgere, både i form av faste kommisjonærer og KK-grupper.

Også her må målsettinga være å verve mange sympatisører til å selge avisa regelmessig. Målet vårt er å få til fast salg i *boligstrøk* og i tillegg bygge ut nettet av KK-selgere på fabrikker, institusjoner, universiteter osv. Ofte vil det dreie

seg om en venn av partiet som f.eks. en fast dag i uka selger 5 eks av KK på sin arbeidsplass. Eller om ei KK-gruppe som selger fast i rush-tida på en jernbanestasjon. Nivåene vil være mange, men stort sett vil løssalget avhenge av at partiet setter av kamerater som får med seg mange venner av AKP(m-l) for å løse denne oppgaven.

Dette gjelder også i boligstrøk, der salg av KK og abonnementsarbeid *alltid* vil være en stor oppgave for partiavdelingene. Vi må også her drive KK-arbeidet som et *frontarbeid*, en oppgave vi ikke kan løse bare gjennom å mobilisere noen partimedlemmer. Slike KK-grupper bør ikke bare selge avisa, men må også sikre og nyverve abonnenter.

ARBEIDERKORRESPONDENT- NETTET MÅ BYGGES OPP FRA GRUNNEN AV

Da KK var ukeavis ble det bygd opp et nett av arbeiderkorrespondenter. Dette er nå i praksis ramla fullstendig sammen, ene og alene fordi det har vært elendig skjøtta av KK sentralt. Med få unntak er arbeiderkorrespondent bare et navn på partifolk som mer eller mindre uregelmessig sender inn lokale bidrag. Dette er på litt sikt en trusel mot KK's karakter som ei virkelig arbeideravis.

Vi står nå overfor den vanskelige oppgaven å bygge dette opp fra grunnen av. Rett nok har vi noen få aktive lokalredaksjoner og kontakter å starte med. Men stort sett er det nå snakk om å *rekruttere* faste korrespondenter til avisa, også *ut* for partiets rekke.

Dette bør for det første være folk som har visse anlegg for journalistisk arbeid og interesse for KK. De må kunne sende inn både repor-

tasjer, småartikler og tips. Og KK-redaksjonen i Oslo må kunne korrespondere direkte *med dem*.

Men forutsetninga er her at KK-redaksjonen sjøl korrigerer sin revisjonistiske la-skure-holdning til korrespondentsystemet. Redaksjonen er pålagt å utarbeide ei veiledningsbok for arbeiderkorrespondenter og etablere organisert ansvar for kontakten med korrespondentene. Med tida vil det også bli behov for egne arbeiderkorrespondentkonferanser.

NYTT BLAD FOR KK-MEDARBEIDERNE

Bud, avisselgere og korrespondenter er tre særorganisasjoner som må bygges opp for avisa. Måten vi organiserer dette på vil variere og for enhver pris må vi unngå byråkrati. Oppgaven må nødvendigvis løses litt etter litt og organiseringa må være knytta til at vi løser de konkrete oppgavene som berg-dagsavisa-kampanja stiller. Det vi trenger er nye folk som selger KK fast og som verver abonnenter, ikke utallige møter om ulike former for organisasjonsoppbygging.

Som et ledd i arbeidet med disse særorganisasjonene har SKAU tatt initiativet til at KK skal utgi et eget blad til sine medarbeidere, bud som avisselgere og korrespondenter. Det første nummeret vil bli utgitt i februar og blir annonsert i KK. Det vil bli en egen abonnementsordning.

I denne propaganda-bulletinen vil det finnes stoff om kampanja og spesielle sider for de ulike typer av medarbeidere KK nå har. Det er *ikke* noen ny medlemsavis, men berekna på dem som jobber aktivt for avisa enten de er med i AKP(m-l) eller ikke. *På oppdrag fra SKAU, A.S.*

«IKKE EN ØRE TIL DET BORGERLIGE MILITÆRAPPARAT»

Dette er partiets linje i dag. På sommerleirene rundt om i landet har denne linja blitt diskutert i større eller mindre grad. En del kamerater hevder at det er tid for å endre vårt syn. Pga. den økende krigsfaren fra de to supermaktene og spesielt sosialimperialismen vil det være riktig å gå inn for bevilgninger til det borgerlige militærapparatet.

Jeg mener at dette er et feilaktig syn som kan få alvorlige følger. Jeg utfordrer de som står for denne linja til å gripe til pennen. Dette er en særs alvorlig diskusjon. Hele partiet skal i høst diskutere et forslag til partiets militærprogram. Diskusjonen om bevilgninger hører etter min mening naturlig til i denne sammenhengen.

Først en presisering. Det er ikke noe prinsipp at kommunister i alle situasjoner skal gå imot bevilgninger til det borgerlige militæret. Ett eksempel: Etter at Hitler gikk til angrep på det dengang sosialistiske Sovjet i 1941 skifta 2. verdenskrig karakter, fra en urettferdig imperialistisk røverkrig, til en rettferdig krig mot fascismen. Oppgaven for den britiske arbeiderklassen var ikke da lenger å reise krig mot krigen, men å kaste kreftene inn i den internasjonale enhetsfronten mot fascismen. For eventuelle engelske kommunister i parlamentet var det nå riktig å stemme for bevilgninger. I 1940 ville dette vært feil. Det ville vært å gå i Kautsky og den andre internasjonalens fotspor, å gjøre knefall for sitt eget lands borgers-

kap. Det samme for vårt eget lands vedkommende. I den grad det norske borgerskapet gjorde motstand i 1940 skulle vi støtta dem. Det samme gjelder en framtidig supermakt-invasjon. Da skal vi la oss mobilisere og vi skal støtte borgerskapet og deres hær i den grad de vil kjempe. I så fall fører borgerskapet rettferdig krig mot en imperialistisk inntrenger.

Hva er situasjonen i dag?

Den som går inn for bevilgninger til borgerskapets hær mener jeg gjør den samme grove feilen som renegatene i den 2. internasjonale. Vi lever riktignok i ei førkrigstid, men det er ikke krig, Norge er ikke okkupert. Hovedmotsigelsen i Norge går fortsatt mellom borgerskap og proletariat. Skal vi så styrke dette borgerskapets voldsapparat, deres viktigste middel til å undertrykke oss, fordi det samme borgerskapet, eller deler av det *muligens* vil bli tvunget til å føre en rettferdig forsvarskrig når krigen bryter ut en gang i (nær?) framtid? Nei, og atter nei.

Vi har ikke lenger noe nasjonalt borgerskap i Norge. Hjertet deres står først og fremst profitten nærmest.

VÅR OPPGAVE SOM KOMMUNISTER

Vår oppgave som kommunister er i ei førkrigstid i første rekke å mobilisere folket politisk mot supermaktene og spesielt sosialimperialismen som er den farligste

av de to. Samtidig å propagandere og forberede folket på å føre langvarig folkekrig. Derneft vil vår oppgave være å avsløre og bekjempe borgerskapet. Avsløre dem som de «München politikere» de er, med knefall og unnfallenhet som kjennermerke.

Vi skal samtidig presse dem til å vise en fastere holdning, presse dem til å gå i mot supermaktenes press. Men borgerskapet vil bare «forsvare fedrenelandet» utifra egne klasseinteresser eller fordi de blir utsatt for hardt press fra folket.

Hvorfor vil borgerskapet kunne gi etter for folkets press? Er det fordi de plutselig er blitt nasjonale og fedrelandskjære?

Nei, de vil gjøre det enten fordi de er redd for å miste maska og seinere makta og bli tvunget til å handle i samsvar med folkets interesser på kort sikt for så å forsøke å opprettholde klassesdiktaturet sitt. Sannsynligheten for at borgerskapet med DNA-regjeringa i spissen skal bli pressa til å handle i samsvar med folkets interesser om krigen bryter ut i nær framtid synes ikke særlig stor. Den borgerlige militærteoretikeren Clausewith sammenfatta den korrekte tesen «krigen er en fortsettelse av politikken med andre midler». En tese både Lenin og Mao understreker. Vårt imperialistiske borgerskap kjenner vi såpass godt at å påstå at det sannsynligvis vil kapitulere ikke er noen overdrivelse.

Det er sjølsagt ikke i samsvar med folkets interesser at det skjer og vi kommunister må gå i spissen for å presse borgerskapet til å yte motstand. Men det er bare deres egen frykt som vil drive dem som klasse ut i kamp for nasjonen. At det vil finnes enkelte patriotiske borgere rokker ikke ved dette.

OPPRUSTNING

Vil økte forsvarsutgifter, opprustning av det norske (NATO) forsvaret, være en gunstig faktor for å møte trusselen fra sosialimperialismen? Omtrent slik antar jeg at de som går inn for økte bevilgninger har stilt seg spørsmålet. Det skjebnesvangre er at en del kamerater svarer ja på dette spørsmålet! For er det virkelig mangel på bevilgninger og resurser som gjør at borgerskapet i dag ikke håndhever norsk suverenitet overfor Sovjet i nord? Igjen vil jeg svare klart nei. Det er borgerskapets politiske linje som er feil. Vi har en marine, men den blir ikke brukt. Om en RV-representant på Stortinget reiste kravet om 2 milliarder til å bygge ut kystvakten, har vi da noen som helst garanti for at borgerskapet ville bli mer handlekraftig og virkelig sette inn denne styrken mot russerne?

Kamerater som går inn for bevilgninger har foruten illusjoner om borgerskapet ikke forstått at det ikke er antall vå-

en (eller kystvakt-båter), men den politiske linja som er det avgjørende.

EKSEMPEL ET ISLAND

For å belyse dette skal jeg tilslutt ta for meg torsche-krigen på Island, et lite imperialistisk land i den 2. verden. Det slo tilbake den engelske imperialismens aggresjon ved hjelp av noen oppsynsbåter. Hvordan klarte de det? Fordi nasjonen stod samla mot aggresjonen. Borgerskapet yta motstand for å forsvare sine egne

klasseinteresser, råstoffkildene i havet, arbeiderklassen og folket forsvare eksistensgrunnlaget sitt og nasjonen.

Sjøl om sosialimperialismen øker sin aggresjon mot Norge så kan vårt svar på dette aldri være å gjøre knefall for vårt eget borgerskap.

Bare arbeiderklassen og folket kan forsvare nasjonen.

Ikke et øre til det borgerlige militærapparatet er også i dag en korrekt marxist-leninistisk linje.

Jansen

FRAM FOR EN KORREKT TAKTIKK

Jeg er enig med Jansen når han peker på at parola til Lenin om «ikke en øre osv. ...» ikke er noe prinsipp. Det var ei parole for en konkret historisk situasjon tufta på ei analyse av de konkrete forholda. På dette siste punkte mener jeg at Jansen gjør alvorlige feil. Han tar ikke alvorlig på analysa vår om at vi lever i ei førkrigstid, og dumper ned på ei feilaktig linje for den norske arbeiderklassen og den norske nasjonen.

For jeg tar for meg innlegget ditt videre, vil jeg understreke at den prinsipielle holdninga vår i militærspørsmålet står fast — voldsmakta er kjerna i det borgerlige statsapparatet, den eneste måten vi kan kaste ut en inntrenger og slå klassefienden på, er gjennom en langvarig folkekrig.

Den konkrete situasjonen i dag er at Sovjet kjemper for overherredømme i verden, de søker å skaffe seg kontroll sta-

dig flere steder og de er en direkte trusel mot norsk sjøstendighet og de forbereder verdenskrig.

I denne situasjonen må vi ha ei linje for å bruke det som kan brukes mot en inntrenger. Det vi må forberede oss på er okupasjon av Norge og verdenskrig.

Kamerat Jansen. Dersom du var konsekvent og trakk de logiske konklusjonene av din egen argumentasjon, så skulle du gå inn for «full nedrustning» under kapitalismen. Hvis vi skal la oss hindre i å stille krav som gjør muligheten for motstand fra den norske hæren større, i en situasjon der krigstrusselen fra sosialimperialismen blir større for hver dag, når skal vi da stille slike krav? Etter at Sovjet har starta krigen?

Du sier at å fjerne «ingen bevilgninger»-parola er «knefall for borgerskapet. I ei førkrigstid mener jeg det er nødvendig å ha flere tanker i huet på en

gang — være i stand til å spille på flere strenger. Borgerskapet har også lært noe av 1940. Videre er båndet til sosialimperialismen hos borgerskapet i hæren ikke av samme karakter som til den nazistiske Tyskland. Dette øker sannsynligheten for en viss motstand. Dette betyr sjølsagt ikke at vi skal sette vår lit til den borgerlige hæren — vi skal bygge folkehæren og bevare partiets sjølstendighet.

Jeg tror vi kan lære mye av Kampuchea på dette området. Kommunistene der hadde ingen illusjoner om hva Sihanouk var for slags fyr. Men når han viste seg villig til å delta i forsvaret av fedrelandet gikk de i allianse med han. (Sihanouk sto tidligere bak likvideringa av tusenvis av kommunister og progressive)

Jeg mener at kamerat Jansen gjør en farlig feil når han gjør sin frykt for å styrke det borgerlige forsvaret til hovedspørsmål i dag. Riktigere bevilgninger — ei styrka kystvakt, et styrka antiluftforsvar kan styrke det borgerlige voldsapparatet. Men arbeiderklassen kan aldri få noen garantier fra borgerskapet om at de ikke vil bruke våpna mot oss, enten våpna er sånn eller slik. Den eneste garantien vi kan få må vi skaffe oss sjøl gjennom revolusjonære soldater som vender våpna den riktige veien. Borgerskapet vil alltid søke å holde på makta si. Men den viktigste faren i dag er ikke at våpna kan bli brukt mot arbeiderklassen, men at de *ikke* blir brukt mot Sovjet og at de ikke er best mulig og riktigst mulig. Vi har ingen garantier for at den borgerlige hæren vil gjøre noen stor innsats. Men vi kan ikke gå inn for å oppløse en hær som *kan gjøre noe*, i en situasjon hvor våpna er retta mot Norge.

Vi skal sjølsagt ikke gjøre knefall for borgerskapet, men vi må heller ikke falle for ei linje som fører til knefall for sosialimperialismen. Og her står parola om «ikke en øre ...» i veien for en riktig politikk overfor den borgerlige hæren. Vi må stille krav for å presse dem til ikke å føre

München-politikk. Vi må kreve at den borgerlige hæren sloss. Skal vi kunne gjøre det, må vi gå inn for at den materielt har mulighet til det. Hvis vi ikke gjør det, vil kritikken vår om ubrukelige våpen i 1940 bli rein moralisme. (Forøvrig ville det vel styrka hæren om våpna hadde vært intakte?) Vi må støtte krav om bedre og riktigere trening og utstyr. Tenker vi bare på at dette vil «styrke den borgerlige hæren», vil vi bli reformister og passifister og ender opp med å gå inn for nedrustning av den borgerlige hæren. Hvem ville det tjene når sosialimperialismen står på dørstokken?

Det er bra at vi er enige om at den borgerlige hærens motstand mot okkupasjon sannsynligst vil være en rettferdig krig. Jeg mener dette gjelder uansett borgerskapets *motiver* for motstanden. Men skal vi stå itl truandes overfor massene, må vi da gå inn for at hæren har trening og utstyr til å gjøre noe med. Det holder ikke, Jansenn, å si som du gjør, at vi skal la oss mobilisere når okkupasjonen er et faktum. Vi må ha en politikk for hva som skal forberede dette go gjøre motstand mulig. Uten dette kommer vi i selskap med «NKP» og deler av SV — «Vi vil at dere skal sloss, men vi vil ikke være med på å bevilge penger». M.a.o.: Dere skal få minst mulig og dårligst mulig utstyr og trening til å møte en okkupasjon med. Hvem tjener ei sånn linje?

I en parentes trekker du inn NATO. Jeg mener at det minste ondt sjølsagt vil le være en borgerlig hær «ubundet» av noen av supermaktene. Men sett ut fra truselen om sovjetisk okkupasjon er ikke NATO noe prinsippsspørsmål. Den borgerlige hæren kan gjøre motstand mot sovjetisk okkupasjon allikevel. Videre må vi kunne tenke oss muligheten av, under en verdenskrig, å støtte en allianse av sosialistiske og imperialistiske stater, uten å være etterplaprer og dogmatikere hjemme. Jfr. Kina som støtta pakta mellom Sovjet og Tyskland, men som hjemme samtidig sloss mot Japan, alliert med Tyskland.

Er det uproblematisk å fjerne parola om «ikke en øre ...»? Nei. Det kan føre til at det oppstår tendenser som «glem-

mer» at den borgerlige hæren kan innføre fascisme. Det kan føre til at noen «glemmer» at bare folkekrigen kan skape sosialismen. Det kan oppstå ideer om at den borgerlige hæren virkelig er «nasjonal» osv. Vi må sjølsagt holde fram at det er militærmakta til borgerskapet i et lite imperialistisk land og at det vil kunne svike nasjonen. Dette er vi i stand til. Derfor kan ikk einnvingene hindre oss i å fjerne den parola som mange i praksis ser på som et «prinsipp», og gir oss sjøl muligheten til å legge opp en politikk som er i samsvar med de krava en framtidig krig stiller.

AVVIS DOGMATISMEN I MILITÆR-POLITIKKEN

TA ALVORLIG PÅ KRIGSTRUSELEN FRA SOSIALIMPERIALISMEN

Gregers Ganavolden

TO MOTFORE- STILLINGER TIL KVINNELIG VERNEPLIKT

1. Det blir enda vanskeligere for kvinner å ta utdanning. Avbrudd pga. unger, avbrudd pga. militær-tjeneste.

2. For gifte folk blir det jævlig økonomisk og sosialt med hvert sitt år i militæret. (Spesielt for de med unger).

Gun.

SVAR TIL «MOTFORE- STILLINGER»

Jeg er blant dem som har gått inn for at partiet må kreve kvinnelig verneplikt. Til grunn for dette har jeg lagt en *prinsipiell* argumentasjon. Jeg slutter meg her

fullt ut til innholdet i den argumentasjonen som det nylig utsendte «forslag til saker om militærspørsmålet» har på dette punktet. Der står det bl.a.: «AKP(m-

l) går inn for *kvinnelig verneplikt*. Når vi går inn for verneplikt, er det og nødvendig å gå for at kvinnene skal omfattes av denne. Noe annet ville være å redusere kvinnene til noe «laverestående».

Vi er for full kvinnefrigjøring. Å holde kvinnene utafor verneplikten under kapitalismen, betyr å avskjære halve befolkninga fra å lære militærkunst og våpenbruk. Dette ville bety å påstå at kvinnene vil være uten betydning i revolusjonen, og at de vil ha sekundære oppgaver dersom vi blir okkupert». (fra pkt. 8.4).

Vi går inn for arbeid i hæren under kapitalismen fordi vi er *leninister og revolusjonære*. Fordi proletariatet skal lære våpenbruk, fordi det er viktig å kjempe der mot *kapitulasjonisme* overfor eventuelle aggressorer og fordi vi må kjempe mot at hæren blir brukt mot folket.

En konsekvent argumentasjon mot kvinnelig verneplikt må derfor *rette seg mot all verneplikt*, eller så må en erklære at kvinnefrigjøring og likestilling skal stoppe ved kaserneporten.

Hva så med Guris innvending om at kravet om kvinnelig verneplikt undergraver kampen for kvinnes rett til utdanning og skaper vanskelige økonomiske/sosiale forhold? Sjølsagt må et krav om kvinnelig verneplikt følges opp med økonomiske og sosiale krav! Det samme er sjølsagt tilfelle for mannlige soldater. Er ikke kampen for soldatenes økonomiske og sosiale velferd blant de viktigste kampoppgavene i forsvaret nå?

Det at et viktig politisk krav («for kvinnelig verneplikt»), samtidig reiser behovet for økonomiske/sosiale kampkrav er sjølsagt ikke noe argument for å droppe kamp for kvinnelig verneplikt. Derfor kan ikke Guris innvendinger

oppfattes som noe argument *mot* kvinnelig verneplikt, men argument *for* at et slikt krav må følges opp med økonomiske/sosiale krav.

La meg forøvrig avslutte med hva jeg oppfatter som et viktig tankekors i denne diskusjonen. Partiets linje er at progressive må verve seg til Unifil-styrken i Libanon. Det finnes en god del progressive i disse styrkene, og de spiller en viktig rolle. Men såvidt meg bekjent har ikke en *eneste* kvinnelig progressiv meldt seg, til tross for at dette absolutt er mulig. Hva kommer dette av? Dette er et spørsmål til de som går mot kvinnelig verneplikt!

Gunnar.

VEDTAK OM MILITÆR-POLITIKKEN FRA ET LAG

1. Vi er enige med Gråtopp's innlegg. Parola «Ingen bevilgninger ...» er i dagens situasjon feilaktig og bør endres.

2. Avdelinga har ikke diskutert detaljene i innlegget og kan således ikke ta

stilling til ting som kvinnelig verneplikt, kystforsvaret o.l.

3. Avdelinga mener Gråtopp bagatelliserer at dette innebærer et reelt linjeskifte på sentrale områder. Vi er enige i at politikken i dag i hovedsak er bra, men Gråtopp's forslag til endringer er viktige, vil vekke kamp både innad og utad, og bør behandles utifra det.

*Enstemmig vedtatt
Avd. i Akershus*

KOMMENTAR TIL LAGETS VEDTAK

Kamerater. Dere er enige i hovedinnholdet i Gråtopp's åpningsinnlegg for debatten om militærpolitikk. Det er bra. Men samtidig sier dere at «Gråtopp bagatelliserer at dette innebærer et reelt linjeskifte på sentrale områder». Dere argumenterer for dette med å si at Gråtopp's forslag til endringer «vil vekke kamp både innad og utad og bør behandles utifra det».

Jeg er ikke enig i en sånn påstand og en sånn argumentasjon. Dette berører et svært viktig punkt i den pågående debatten om militærpolitikken, derfor er det viktig å avklare dette spørsmålet.

La oss gå tilbake å se på hva Gråtopp faktisk sa i Oktober-TF: «Vil jeg ha et oppgjør med det som er sagt om mili-

tærpolitikken i partiprogrammet? Er det et slikt utgangspunkt jeg har? Nei. Jeg mener at partiets generallinje i militære spørsmål er grunnleggende riktig, og jeg ønsker ingen revisjon av den. Derimot ønsker jeg å foreslå endringer på viktige underordna spørsmål».

Gråtopp har imidlertid *ikke* hevdet at disse forslag ikke vil «vekke kamp både utad og innad».

At det finnes meningsforskjeller om partiets militærpolitikk innad i partiet, og at det finnes kamp mot den eksternt er klart. Det har det tilmed vært uten forslaga om å stryke «ingen bevilgninger», kreve kvinnelig verneplikt osv. Det har vært flere innlegg bl.a. i TF som har retta seg mot militærpolitikken sånn den

er formulert i partiprogrammet, og som har ønska linja på dette området trukket i trotskistisk retning.

Nettopp derfor er det viktig som Gråtopp gjør å slå fast at vår *generallinje* er og har vært riktig. Det det står om er å kvitte oss med endel *feil* (som er underordna i forhold til hovedlinja) samt å utvikle militærpolitikken på endel områder der vi mangler politikk.

Når det gjelder parola «ingen bevilgninger» er det dessuten min oppfatning at den er i strid med vår generallinje for militærpolitikken, slik den er formulert i partiprogrammet. Den burde faktisk ikke ha stått der!

Dere hevder imidlertid at Gråtopps

forslag fører til «linjeskifte på sentrale områder». Hva betyr «sentrale områder»? Ligger det ikke her skjult en ide om at det endrer generallinja vår? I alle høve skaper denne formuleringa uklarehet. Generallinja vår for militærpolitikken er korrekt slik Gråtopp hevder og slik «forslag til teser om militærpolitikken» slår fast. Det er forslaget om å fjerne «ingen bevilgninger»-parola, forslaget om kvinnelig verneplikt m.v. som er i samsvar med — og en logisk konsekvens av denne generallinja, og ikke de argumentene som har blitt reist mot disse forslaga.

Gunnar.

NOEN KOMMENTARER TIL MILITÆR- SPØRSMÅLET

Det er bra at vi har fått et forslag til teser om militær-spørsmålet. I hovedsak er jeg enig i den linja forslaget legger fram. Likevel vil jeg komme med noen kommentarer.

FORHOLDET TIL FORSVARET

I innledninga (s. 2) oppsummerer forslaget partiets generallinje på militærtaktikkens område. Der heter det: «Vi har videre det standpunkt at det norske

forsvaret er borgerskapets militærapparat. Det er ikke bare retta utover men og innover mot folket. I bestemte situasjoner kan det brukes til urettferdig krig utafør landets grenser» (min utheving)

Her er det tilsynelatende et linjeskifte, for i programmet av -73 heter det:

«... Eit slikt militærapparat er ikkje noko «nasjonalt forsvar» som kan verja folket mot framandt overfall ...» «... Derimot kan store delar av offiserkorpset nyttast til å underkua det norske folket med vald»

Programmet av -73 ser bare forsvaret retta mot en indre fiende. Hva skyldes dette? Er det et linjeskifte?

I -73 hadde vi ikke den forståelsen av sosial-imperialismen som vi har i dag. Sovjet var ikke på frammarsj over hele kloden slik som nå. Trusselen mot Norge lå, etter vår vurdering, i invasjon fra USA og/eller USA-inspirert fascist-kupp. Derfor hadde ikke forsvaret noen funksjon utenom å være retta mot en indre fiende.

At vi i dag sier at forsvaret ikke bare er retta utover, men og innover mot folket har sitt utgangspunkt i analysen av verdenssituasjonen.

Programmet av -76 tar ikke noe oppgjør med -73 programmet til tross for at dette programmet har en mer utvikla analyse av verdenssituasjonen.

I -76 programmet heter det:

«Dei væpna styrkane i Noreg er ikkje skipa for å verja Noreg sitt nasjonale sjølvstende. Dei er bygde opp for å underkua det arbeidande folket med vald, gje kanonføde til USA-imperialismen og tryggja posisjonane for USA-imperialismen.»

Dette er grunnlaget for parola «ikke et øre til det borgerlige militærforsvaret». Forsvaret kan i praksis ikke føre noen rettferdig krig mot en ytre fiende. Dette til tross for at programmet et annet sted slår fast at *forsvaret kan føre en rettferdig krig og at vi i tilfelle støtter det*, men regner med kapitulasjon fra forsvarets side som det mest sannsynlige.

-76 programmet inneholdt motsigelser som nå er løst i og med militær-tesene. Mitt poeng er da at tesene tar for lett på å forklare vår tidligere politikk, og at tesene ikke klart nok slår fast at det er den

forandrede verdenssituasjonen og vår oppfatning av den som er grunnlaget for at:

— Forsvaret i en gitt situasjon kan rettes mot en ytre fiende i en rettferdig krig og at

— Parola «ikke et øre til det borgerlige militærforsvaret» derfor er gal.

«IKKE EN ØRE, MEN ALLE MANN ...»

Vi har «amputert» parola til Lenin og ikke fulgt den fullt ut. I «Den proletariske revolusjonens krigsprogram, 1916» sier Lenin: *«Ikke en øre, ikke en mann» ikke bare til den stående hæren, men også til en borgerlig milits, til og med i land som Sambandsstatane, eller Sveits, Norge osv.»* Vi har i praksis sagt. «Ikke en øre, men alle mann....»

Denne parola var retta inn på den imperialistiske, urettferdige, 1. verdenskrigen og ikke en allmenn parole for revolusjonæres forhold til krig og forsvar. Lenin polemiserte skarpt mot kravet om nedrustning — mot pasifisme. Lenin sier f.eks. «En undertrykt klasse som ikke strever etter å lære seg våpenbruk, etter å skaffe seg våpen fortjener bare å bli behandla som slaver ...»

Jeg tror mange har oppfatta Lenins parole om ikke en mann ..., som en absolutt parole for forholdet til forsvaret. Dvs. en allmenngyldig parole på lik linje med en revolusjon må være væpna for å avvæpne og bekjempe borgerskapet. Dette har tilsynelatende blitt støtta av andre sitater i Lenin-brosjyra som f.eks.: «Vi er ikke for en borgerlig milits, vi er bare for en proletarisk milits».

Derfor er det helt nødvendig å studere bakgrunnen for Lenins parole her, se

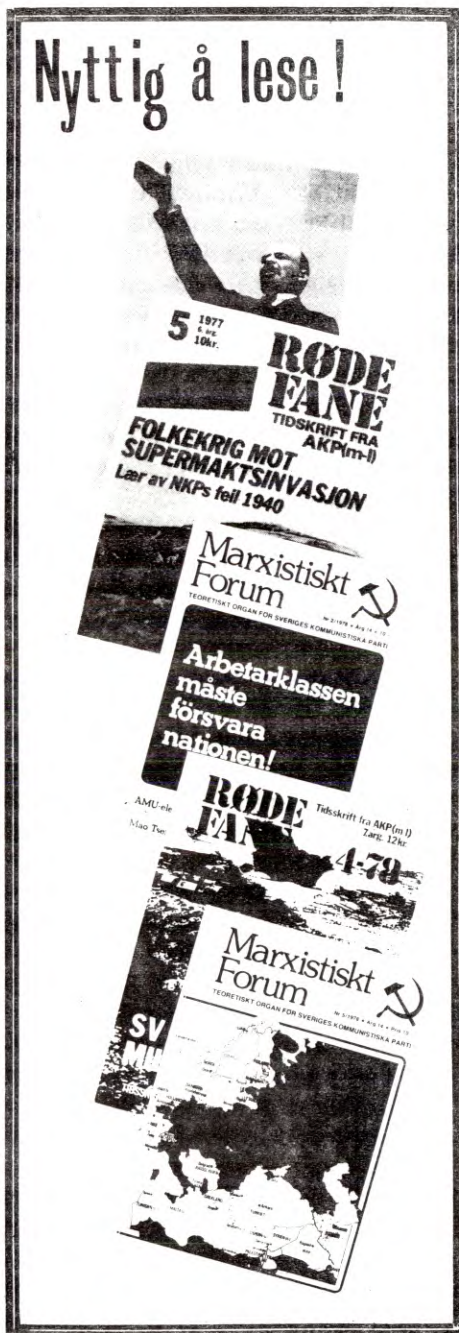
vår tidligere og nåværende politikk i forhold til den. Svakheten med tesene blir da at det ikke er foreslått noen studier, hverken av eget materiale eller av klassikerne.

Vi har tidligere grepet til løseveve sitater i enkelte situasjoner og dermed ført ut en gal politikk og henfalt til dogmatisme. I Kina er det satt i gang en kampanje mot dogmatisme, mot å bruke Mao slavisk. I Klassekampen tidligere i høst, signaliserte partiformannen noe liknende — et ønske om at vi var mindre dogmatiske. Dette er bra, men må sjøl sagt ikke vris dit hen at vi ikke skal studere, slik at det støtter opp om den stuefiendtlige tendensen som allerede fins i partiet. Tvert om vi må studere mer for å kunne se klassikerne i forhold til virkeligheten i deres samtid og virkeligheten i dag. Dette stiller også krav til forlaget Oktober:

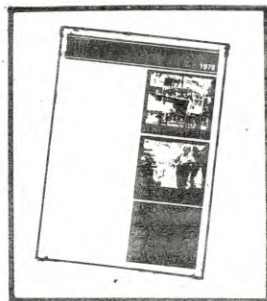
— Vi trenger mer stoff som bakgrunn for klassikerne.

— Vi trenger en «nøkkel», en slags indeks sånn at vi kan sammenlikne hva forskjellige klassikere har sagt om det samme emnet til ulik tid. Det tror jeg ville være et nyttig verktøy.

Korporal

TF — ANNENHVER MÅNED, EN KRITIKK

Av og til uttrykker kamerat PS seg så en vanlig stakkar kan bli ganske forvirra. Jeg sikter til hans begrunnelse for at TF fra nå av skal komme annenhver måned. Den er slik:

1. TF er ikke den grunnleggende diskusjonsmåten i partiet.
2. Distribusjonen av TF hver måned var en sikkerhetsmessig belastning partiet ikke tålte. SK måtte ta affære.
3. I det det ikke eksisterer alternativer er en diskusjon om dette et hån mot partidemokratiet.

Det er sjølsagt mulig at SK har rett i en slik vurdering. Mitt poeng er at begrunnelsen til PS ikke gir noe særlig tillit til det. Hvorfor ikke?

UNDERVURDERING AV TF?

1. PS berører ikke viktigheten av TF som organ for jevnlig teoretisk debatt på landsbasis, i forhold til verdenssituasjonen, krigsfaren osv. Etter mitt syn krever denne situasjonen at vi legger større vekt på å løse de motsigelsene og uklarhetene som har oppstått. Partiet er ikke politisk forberedt på en 3. verdenskrig i tilstrekkelig grad.

TF har en viktig oppgave her, og det må derfor kreves særs tungtveiende grunner til å innskrenke utgivelseshyppigheten.

2. Hvordan kan det ha seg at partiet har «tålt» denne sikkerhetsmessige belastninga år etter år — men nå plutselig ikke «tåler» den lenger? *Lekkasjer* til klassefienden vil vi vel knapt rå bot med bare ved å endre antall utgivelser. Jevnlig *kontakt* i partiet må det likevel være oftere enn annenhver måned. Dette virker ubegripelig. Ville det ikke være bedre å ta tiltak for å styrke organiseringa, i stedet for å ta dårlig organisering som grunnlag for å svekke linjekamp og diskusjon i partiet?

3. Punkt 3. til kamerat PS framstår som en dårlig vits. Finnes det ikke alternativer? Har det skjedd et fascistisk kupp her i landet?

Jeg mistenker SK's vedtak for å basere seg på en *politisk nedvurdering* av TF som jeg ikke deler. Den plutselige dramatiseringa av praktiske problemer (som utvilsomt finnes, men som neppe er uløselige, og som m-l-rørsla har «tålt» i mange år) styrker dessverre en slik mistanke. Jeg håper jeg tar

feil, og at SK kommer med en bedre begrunnelse.

Jern-Jesper kommer i sitt innlegg (som PS svarer på) med underlig passus om at «sentralismen er hovedsida» ved vår organisasjon. Jeg er uenig, og er forbausa over at PS ikke tar det opp. Etter

mitt syn er demokratiet allment sett hovedsida ved organisasjonen vår. Sentralismen bygger på demokratiet, på diskusjonene som fører fram til ei rett linje — og ikke motsatt.

Knut

TF — ANNENHVER MÅNED, SVAR

Hvis du ønsker en seriøs diskusjon om hvor ofte TF skal utgis, er det pussig at du ikke går inn på mine argumenter, men istedet går mest mulig utenom.

1. Når jeg tok opp spørsmålet om hva som er den grunnleggende diskusjonsmåten i partiet, var det fordi «Jernjesper» påsto at TF spiller den rollen. Det er sjølsagt feil. Den eneste diskusjonsmåten som stiller alle medlemmer likt og som må være den grunnleggende er diskusjonen som foregår i laga og gjennom alle valgte delegatforsamlinger i partiet. Dette er elementær demokratisk sentralisme. Når det er sagt er TF sjølsagt et viktig debatt- og informasjonsorgan for partiet. Jeg har aldri sagt noe annet, og derfor er det merkelig at du insinuerer at jeg skulle mene noe annet.

2. Du sier: «Hvordan kan det ha seg at partiet har «tålt» denne sikkerhetsbelastninga år etter år — men nå plutselig ikke «tåler» den lenger?» Dette er jo ikke noe argument. Hvis vi skulle bruke fortidas feil som modell for framtidens praksis ville vi aldri komme noen vei. Det er mye feilaktig praksis vi har «tålt» i fortida som vi må kvitte oss med i framtida. Derfor må vi forkaste den tenkemåten du bruker.

Videre. Jeg snakka ikke bare om sikkerhetsbelastninga. Jeg snakka om den kombinasjonen av sikkerhets- og kommunikasjonsproblemer som distribusjonen av TF stiller oss overfor. Hadde vi sett bort fra sikkerheten, så kunne vi gjort som NKP etter krigen, sendt TF i posten til hvert medlem. Distribusjonen av TF i dag er ikke sikker i egentlig forstand, men den

er i hvert fall kommet opp på et minimumsnivå som partiet må ha rett til å kreve. Å kreve månedlig distribusjon på et tilsvarende nivå er å legge en veldig stor ekstrabelastning på flere mellomledd i partiet. Av hensyn til at partiet også har svært mange andre oppgaver, ser vi det derfor som helt uforsvarlig å gjøre noe sånt.

3. Jeg forsøker ikke å være morsom. Når du oppfatter mitt argument som en vits, viser det at du tar utrolig lite alvorlig på organisatoriske og sikkerhetsmessige problemer. Det er klart at vi har sikkerhetsproblemer sjøl om det ikke har vært noe fascistkupp. Hadde

det vært et sånt kupp ville ikke TF ha kommet ut i det hele tatt på svært lang tid. Det finnes alternativer til TF annenhver måned, men ingen av dem er slik at de kan aksepteres. Alternativene er slik: a) byråkratisk overbelastning av mellomledda i partiet eller b) drastisk senkning av kravet til sikkerhet. Å lansere en *partidiskusjon* ut fra sånne alternativer, ville være misbruk av partidemokratiet. Vi fører ikke diskusjoner bare for å få anledning til å prate. Vi diskuterer for å løse motsigelser og problemer, slik at vi blir bedre i stand til å *handle*.

Kameratslig hilsen PS

KRITIKK AV STORBYPREGA ÅRSPLAN

Vi har fått årsplanen, og den greier ut om krisa og korleis føre den kampen. Vi synest det høres både fornuftig og rimelig ut at krisa vert hovudoppgåva for partiet ut fra stoda i Noreg i dag. Men vi synes at SK sitt opplegg i stor grad tek utgangspunkt i ei røynd vi ikkje kjenner oss igjen i. Dei snakkar om arbeidsplasslag og boliglag etc., og her føler vi oss hensatt til ein storby der det finst nok av folk og krefter å fordele oppgåvene på. Vi er eit lite, nystarta lag på ein plass

med små tradisjonar. Vi må stort sett gå i spissen for *alt* progressivt arbeid på plassen. For oss er det en *vits* å ha krisa som hovudoppgåve i tida før 8. mars, kvinnearbeid som 6(?) prioriterte oppgåve — og oppfylle målsettinga i planen; «på nytt gå i spissen for slagkraftige 8. mars markeringer på et riktig politisk grunnlag». Skal 8. mars i det heile *bli* markert på vår plass, så krev det at kvinnearbeidet vert prioritert høgt allerede no, og at heile partilaget jobbar med det dei

siste 1–2 månedene før 8. mars. No kan ein seie at dette går på lokal tillemping, og at det kan vere rett for oss å prioritere kvinnearbeidet høgare osb. Men det er ikkje det det går på. Poenget er at heile den planen ikkje hadde eit einaste lite forslag, eksempel på korleis små/blanda lag skulle jobbe. Ut frå det vi veit om stoda, vil vi tru at om ikkje dei fleste laga er blanda, så er det antakelig blanda lag som dominerer når det gjelder antall

plassar der det finst lag.

Eg meiner dette er ein diskusjon som det er viktig å få opp. Det har vore etterlyst meir diskusjon om korleis små lag skal jobbe. En sånn stil som i planen, med null rettledning for sånne lag, bidrar berre til å ta frå oss motet før vi har begynt, og sprer idear om at SK har lie føling med grasrota. Og det er vel ikkje rett?

Kameratslig helsing Tone,
på vegne av styret i et lite lag.

Svar i neste nr.

TIL KLASSEANALYSEN PÅ LANDSBYGDA

Både i den daglige kampen og for revolusjonen trenger vi å skille mellom venner og fiender, hvem er utbytta, hvem er utbyttere? Arbeiderbønder og småbønder kaller vi de som støtter oss objektivt sett, storbønder er borgere som må bekjempes, mellombønder må nøytraliseres. Det vi må undersøke da er 1) bøndas materielle grunnlag, økonomiske interesser og 2) deres holdning til forandring og revolusjon. Her skal vi først ta opp grunnlaget, hvor mye garden kaster av seg, så får vi se på holdninger, den subjektive klassebevisstheten og politisk framskredenhet etterpå.

Arbeiderbønder eller halvprole-

tarene har så små bruk at de er avhengig av å ta jamnlig ekstraarbeid for å klare seg, og ekstrajobben er innen arbeiderklassen. (Ikke lærer, selger)

Småbønder har eneinntekt eller hovedinntekt fra bruket, men bruket er så lite at det bare kaster av seg nok til et beskjedent underhold av familien og dårlig vedlikehold av garden. De må ikke bare avstå all profitt og grunnrente, men tillegge med en del av arbeidslønna til banker og monopoler, og har ikke penger til å utvide drifta, øke kapitalen og følge med. Derfor lever de på grensa til nedlegging og trues av tvangsauksjon.

Storbønder er kapitalister som lever på profitt. Enten utbytter de arbeidskraft direkte ved å ansette røkter, eller så får de spesielt høy inntekt for relativt liten arbeidssinnsats pr. årsverk, og utbytter da folket indirekte gjennom matprisene og statsstøtten i jordbruksavtalen. Det kan de oppnå ved å innkasere en spesiell type profitt som kalles grunnrente, særlig den som kalles for forskjellsrenta eller differensialrenta. (Fordi de har spesielt gode dyrkingsforhold eller effektivitetsfordeler ved høy mekanisert storskaladrift, som senker deres individuelle produksjonspris under den markedsprisen de får betalt for gjennom jordbruksavtalen. Vi skal seinere se at det er den samme forskjellsrenta som også mellombønder prøver å skaffe seg.

Storbønder får også størst uttelling av statens støtteordninger til landbruket.)

En del storbønder utbytter også gjennom den absolutte grunnrente eller jordprisen, ved å leie ut skau, jord, jakt og fiskeretter, camping, hytter, når de blir ekspropriert for store tomter til kraftverk, motorvei, flyplass, industrianlegg osv.

Lenin om mellombønder i kapitalistiske land (Foreløpige utkast til teser om jordbruksspørsmålet. Juni 1920, KI 2Kgr) «I økonomisk betydning må vi forstå «mellombøndene» som de små bøndene som 1) enten eier eller forpakter jordstykker som er ganske små, men som under kapitalismen er nok ikke bare til et beskjedent underhold for familien, og et reint minimum for å

holde garden, men som også produserer et visst overskudd som kan bli forvandla til kapital i hvertfall i gode år. 2) For det andre bønder som ganske ofte (F.eks. 1 bruk av 3) er i stand til å leie arbeidskraft.» (Forholdstallet 1 til 3 står der, fordi det var tilfelle i Tyskland 1920).

Det siste med å leie arbeidskraft har forandra seg med mekaniseringa og verdiøking på arbeidskrafta og er lite brukbart til å peke ut mellombønder. Men det første, det med å få et overskudd som kan forvandles til kapital må vi holde fast ved og utdype ut fra våre forhold.

BESKJEDENT UNDERHOLD FOR FAMILIEN

Blant små og mellombønder er det et massefenomen at de spenner inn livreima for å betale tilbake lån og investere. Dette senker verdien på arbeidskrafta til bønder som gruppe. Men for noen som jobber hardere og senker forbruket mer enn vanlig, er investeringene resultat av ekstrem sjøpining, det er et subjektivt valg, et unntak. Et knapt utkomme må tilsvare mer enn dette, og være et vanlig og gjennomsnittlig privatforbruk, f.eks. blant små og mellomstore bønder på landsbasis. Det er klart lavere enn industriarbeiderstandard, og mye lavere når vi deler på antall årsverk som hele bondefamilien har nedlagt. Vi må forstå Lenin slik at en må ha et overskudd ut over dette knappe utkomme for å akkumulere kapital. Men kapitalforøking er jo at merverdi legges

til kapitalen, og hvem er det da mellombønder utbytter? Marx sier at småbonden ikke bare må avstå jordrente og profitt, men til og med en del av arbeidslønna til kapitalistene, så han får iallfall ingen merverdi. Når mellombonden kjemper mot staten om et overskudd i form av forskjellsrente, utbytter han seg sjøl og sin familie, for han får den merverdien bare ved å senke arbeidslønna til «beskjedent underhold». (så dette er en nokså tosidig måte å bli rik på!) Som resultat kan dette overskuddet samles opp i gode år som kapital som det ikke er lån på. Det kjem stadig nye kapitalgjenstander ut av virksomheten som på lengre sikt styrker ham som bonde og gir overskudd til å utvide garden.

REINT MINIMUM FOR Å HOLDE GARDEN

Ikke all investering er lik kapitalakkumulasjon. For også en gjennomsnittlig arbeiderbonde eller småbonde investerer i «et reint minimum for å holde garden» vedlike. Dessuten krever konkurransen effektivitet og større enheter for at en skal holde status og ikke få mindre inntekt i jordbruksoppgjøret. All stillstand betyr tilbakegang. Det fører til at også arbeiderbønder og småbønder må investere i en del teknologiske nyvinninger og større maskiner for å følge med og holde sin klassestatus, noe de fleste nettopp ikke klarer. Å kjøpe rørmjølkingsanlegg alene gjør en ikke til mellombonde. Så lenge investeringene holder seg på et slikt van-

lig gjennomsnittlig nivå, er det bare vedlikehold eller enkel reproduksjon av kapitalen. Straks investeringene blir så store og hyppige at de hever effektiviteten og utvider drifta mer enn vanlig (for en småbonde), er det rett å kalle det for utvida reproduksjon eller kapitalforøkning som kjennetegner mellombønder, eller små som slår seg opp til mellomstore bønder.

HVOR GÅR GRENSA KONKRET?

Når vi undersøker ei bygd, har vi ikke tilgang på gardsrekskap, så vi må bruke ytre symptomer på avkastning og omsetting. I fjellbygder i Sør-Norge med 21 øre i distriktstilskot pr. liter mjølk og mjølkeproduksjon tyder sosiale undersøkelser på at det går ei grense mellom små og mellomstore bruk i gruppa med 10–14 mjølkekuenheter (70–100 da). Vi må vurdere helheten av situasjonen på hver gard konkret og trekke inn mange flere kriterier enn kutall og dekar dyrka mark. Noen faktorer trekker opp til mellombondekår, som f.eks. når jorda er lettdrevet, nær garden, med stor fruktbarhet, og garden har lette utvidingsmuligheter i form av tilgang til tilleggsjord og nydyrking som er vilkår for å få løyve til lån i Landbruksbanken for å utvide og bygge nytt. Mens faktorer som tungvint fjøs, enorme renteutgifter i oppbyggingsfasen, to generasjoner om inntekta osv. trekker ned til småbondekår. I ei av disse bygdene med relativt godt jordsmonn ser det ut til et skille

ved 10–12 kyr, mens mer karrige strøk heller mot ei grense ved 12–14 kyr. Vi har sett bort fra store inntekter fra skau, jakt, fiske osv. som øker klassestatusen.

Grensa mellom mellomstore og store bruk går ved 25–30 kyr (171–210 da), for de som ikke leier arbeidskraft. Også her må vi trekke inn tilleggskriteriene ovafor og vurdere helheten i drifta. Det viser seg et mønster i at høy mekaniseringsgrad og fruktbar lettdrevet jord nær garden gjør slike bønder til utbyttere gjennom diffrenta.

MELLOMBØNDER STÅR I EN TOSIDIG LIVSSITUASJON: DERFOR VAKLER DE

For å investere og utvide, må de jobbe hardt, lange dager, sette hele familien i arbeid, de må stramme inn privatforbruket for å skrape sammen et overskudd.

Men de har fordeler i at mekanisering letter og forenkler arbeidet. Alle produksjonsinvesteringer og til og med reparasjon av våningshus slipper de å betale skatt på. De trues ikke direkte av utpanning og miste jobben, og ekspansjon sikrer garden mot nedlegging i framtida. De har både fordeler og ulemper, både av kapitalisme og sosialisme. Derfor vil de vakle mellom å støtte de to hovedklassene, arbeiderne eller kapitalistene.

VIKTIG Å SKJELNE MELLOM LAVERE OG STORE MELLOMBØNDER

Dette gjorde Mao så nylig som i

1956. De lavere synker ned og nærmer seg småbøndas livssituasjon, og står overfor nedlegging i framtida. De store blir større og nærmer seg storbondeøkonomi, derfor heller de ideologisk til borgerskapet.

STORE MELLOMBØNDER SPILLER ROLLEN SOM DET LOKALE ARBEIDER- ARISTOKRATI

Fordi de spekulerer, satser stort og slår seg fram på dristige prosjekter i entreprenørstil, har de praksis og erfaring fra å analysere raskt og rasjonelt. De er vant til å eksperimentere, gjøre kalkyler, diskutere økonomi og politikk. De har gode forbindelser med eksperter og nøkkelpersoner, de er drilla til å finne gunstige avskrivninger og smutthull blant skatter og lover. Dette gjør dem til sosial støttebasis for storbønder, pampere og borgere. Der det ikke fins storbønder er de bygdas daglige ledelse. De har initiativet, dominerer lokale Bonde-lag ideologisk, teknologisk, med kunnskap, bekjentskaper og organisasjonsevne.

Akkurat som mange har gjort feil å tro at god masselinje på arbeidsplassen er å snakke mest med det lokale arbeideraristokrati, og legge vekt på å undersøke hva de mener, fordi de har peiling og ergla i å diskutere, er det en spontan tendens til å samle seg om de største mellombøndene. Det er feil å tro at de er mest progressive.

SMÅBØNDER VIRKER TREGE: TØR IKKE SI HVA DE MENER ELLER Å TA INITIATIV

De er mye mer undertrykt og tråkka på enn mellombønder. De har mer tungvint drift, blir mer slitne av jobben, så de får mindre ordna arbeidstid og overskudd til organisasjonsarbeid.

De har ei usikker framtid og har ikke gode kontakter som de diskuterer store prosjekt med, så de er ikke vant til å ta initiativ til forandring og å gå i spissen for andre. De er avhengig av de store mellombønda for å få teknisk og kunnskapsmessig hjelp til reparasjoner de ikke klarer sjøl, som sveising, grøfting osv.

Siden de har dårlig råd, har de ofte ikke eget hus, men har bodd trangt sammen med foreldregenerasjonen hele sitt liv. Den sjuende far i huset bestemmer alt, det har

hindra privatliv, sjølstendighet og pågangsmot. Den personen som har flytta inn på garden, oftest kjerringa, er mest undertrykt og opprørsk.

Alt dette gjør at det er vanskelig å reise småbønda til kamp og aktivisere dem vekk fra mellombøndas grep. Lavere mellombønder står midt mellom disse to grupper.

TAKTIKKEN OVERFOR MELLOMBØNDER UNDER KAPITALISMEN

Akkurat som i Sovjet, Kina osv. må også den sosialistiske revolusjonen gjennom to etapper. Først der vi står i dag, kampen for sosialistisk revolusjon.

I dag må arbeiderklassen forene seg med arbeiderbønder, småbønder og lavere mellombønder, mens de øvre lag av mellombønder må nøytraliseres, og storbønder må

bekjempes og isoleres som resten av borgerskapet, sammen med deres lakeier blant de øvre lag av bondepampene.

Blant *lavere mellombønder* er det mange, men slett ikke alle som er med i klassealliansen for et nytt samfunn som litt mer vaklende og usikre støtter enn småbønda. Mange kan ihvertfall vinnes midlertidig og for en del enkeltsaker.

Store mellombønder må nøytraliseres som gruppe. For sjøl om de objektivt har langsiktig interesse av sosialismen, ser ikke de fleste det før sosialismen er et faktum, og vi er ikke sterke nok til å vinne dem som støtte i dag. De kapitalistiske initiativene deres må passiviseres, kritiseres og dempes. F.eks. kan de velstående mellombøndene tjene litt på bonusordninga, de er ofte mot kvantumsbegrensa priser fordi det stimulerer til latbonderi, vil gjerne se avløseren som tilleggsarbeidskraft og ikke som et sosialt vikartilbud, og de er mest opptatt av store prosjekter. Slike linjer må svekkes, vi må avsløre dem og prøve å forhindre at småbrukerne blir dratt med på disse oppleggene. Men vi er ofte svake og må ha en smidig og vennlig stil, minimalisere unødige provokasjoner og støtte initiativene deres hver gang de tjener småbønda. I dag er det unntak om enkelte som individ vil være entusiastisk til sosialismen, sjøl om de objektivt sett har fordeler av å rive ned gjerdene og inngå i samdrift.

TAKTIKKEN OVERFOR MELLOMBØNDER UNDER SOSIALISMEN

Under den sosialistiske revolusjonen vil det ta en del tid før den er gjennomført politisk og arbeiderklassens diktatur er oppretta over hele landet. Så starter etappen med bygging av sosialismen, grunnlagt på arbeider — bondealliansen. Først når staten er kontrollert av arbeiderne, kan den begynne å tjene folket og legge om produksjonen for å dekke samfunnsmessige behov. Når massene ser dette i praksis, blir klassealliansen breiere. Da kan arbeiderklassen støtte seg på småbønder og lavere mellombønder, og inngå i et fast forbund med store mellombønder, ved å trekke dem aktivt med i kampanjer for fellesdrift, for å øke og bedre produksjonen og utvikle et sjølberga og systematisk vitenskapeleg jordbruk, der småbruk ikke blir nedlagt. Storbønder må bekjempes økonomisk enten ved at jorda deres stykkes ut som tilleggsjord til småbønder eller at landarbeidere og arbeiderbønder tar jorda og oppretter samdrift, så storbønda også blir arbeidende bønder.

SKAL VI SATSE PÅ SMÅBRUKARLAG ELLER BONDELAG?

Arbeiderklassen og massene av bønder må gå inn for enhet mot kapitalen og staten. Arbeiderbønder, småbønder og lavere mellombønder har i dag objektivt felles interesser og felles fiender. Derfor bur-

te de ha stått i en felles sterk organisasjon, men hvordan få til det? Ingen av de to bondelaga har en kamppolitikk for flertallets interesser, de er bare to forskjellige uttrykk for borgelig linje i landbrukspolitikken. Bondepampene er knytta til AP det ene sted og SP det andre sted.

BONDELAGET KAN IKKE BLI EN KAMPORGANISASJON

Det fins like mange pamper der, og det er like mye infiltrasjon av byråkratkapitalistene i samvirkeorganisasjonene som det er vanlig i et LO-forbund på samme størrelsen. Men det avgjørende er at det i tillegg er organisert en 3–7000 storbønder dvs. kapitalister der. Dette økonomiske grunnlaget blant medlemmene må føre til klassesamarbeid og forhandlingsvegen.

GJØR SMÅBRUKARLAGET TIL KAMPORGANISASJON

Dette må være den strategiske linja. Reis kampen gjennom småbrukarlag for tilleggsjord, start nye Hitraaksjoner og traktoraksjoner og få småbrukarlaga til å støtte. Det svekker Bondelagsledelsens innflytelse, river ut medlemmer, får bønda til å omgruppere seg, så de som støtter aktivist-linja går sammen i kamporganisasjoner dvs. småbrukarlag.

DANN OPPOSISJON I BONDELAGET: GJØR LOKALE BONDELAG TIL KAMPORGANISASJONER

Bondelaget har 60 000 medlemmer, mens Småbrukarlaget bare har en brøkdel. Det betyr at det fins mange flere små- og mellombrukere i Bondelaget. En må jobbe sammen med disse kjempe tolmodig for deres interesser, reise småbrukerkrav, få til interessekamp og få laget til å aksjonere. Det legger grunnen for at medlemmene blir aktive og initiativrike, de vil avsløre at ledelsen, pamper og storbønder er imot interessekamp og aktivistlinja, at det er nødvendig med kampforening og kanskje på lengre sikt gå inn i småbrukarlag.

HVOR DU SKAL JOBBE I BYGDA ER ET TAKTISK SPØRSMÅL

I mange bygder med småbrukere er det bare Bondelag, kanskje fordi det er for få til å danne to lag. Andre steder er det et svakt Småbrukarlag og et stort og aktivt Bondelag. Taktikken må være å jobbe der massene er, der flertallet av små- og mellombrukerne er, der de framskredne er og der det er mest aktivitet.

Bønder må jobbe slik i dag, for det er massene der vi ferdes som skal gjøre revolusjon, det er de som skal bygge det sosialistiske jordbruket, og det er de som må føre nasjonal frigjøringskrig mot okkupanter.

BONDEARISTOKRATI FINNES NESTEN IKKE LOKALT

Bondepampe-vesenet har sitt grunnlag i at tillitsmenn kjøpes opp gjennom fastlønte stillinger og et system av privilegier og bestikkelser. Borgerskapet knytter pampene til seg både ved økonomisk hjelp, ved sosiale overklassebe-kjentskaper, festemiljø på kurs, ideologisk ved kunnskapsdrilling osv. Bondepampene sitter i sentraladministrasjonen, staten på fylkesplan og i de enkelte meieri og jordstyre. Men i de enkelte bygder og lokale bondelag trenger det ikke være noen.

MANGE BØNDER SITTER I KOMMUNALE STYRER OG UTVALG

Mange tillitsverv på landsbygda er ikke knytta direkte til jordbru-ket, som helseråd, tiltaksnemnd, sparebankstyre, viltneemnd, idretts- og kulturstyrer, de som er selgere og agenter osv. på si. Men det vikler dem ideologisk fast i kapitalis-men, for det lærer dem mye om å være ansvarlig og realistisk for å få borgerskapets budsjetter til å ballansere. Dette er ikke typiske bondearistokrater, men heller kommunepamper og privat byråk-rati.

Sigdfrid

VI MÅ AGITERE FOR SOSIALISMEN

STATEN – ARBEIDERKLAS- SENS VERSTE FIENDE

Sosialdemokratiets og SVs linje for krisa er bl.a. å forlange staten inn til å overta industrien: «sterke statsstyring», «staten må nasjonalisere verfta» o.l. er velkjente saker fra den kanten. Dette er ei linje for statskapitalismen, for å gi folk inntrykk av at krisa kan løyses ved at de «private» blir kasta ut og

staten kan føre en politikk for folket. Denne propagandaen er ytterst skadelig fordi den framstiller arbeiderklassens verste fiende staten som en venn og fordi den gir inntrykk av at motsetningene i kapitalismen er grunnleggende og uløselige.

Staten er garantisten for kapitalismen og garantisten for at byrden av krisa blir velta over på arbeiderklassen og bort fra kapitalistene. Hva er så partiets linje i spørs-

målet? Partiprogrammet er klart på spørsmålet om staten, studiematerialet og mestedelen av propagandaen også. Men i agitasjonen om de konkrete nedlegginger meiner jeg dette spørsmålet *ikke* blir stilt skarpt. Der er en fornøyd med å rette krav til staten om å garantere arbeidsplassene, at staten må overta ol. Det er klart at i mange tilfeller er dette et korrekt krav å stille, men når det står uten at det fins tilsvarende agitasjon til arbeiderne om karakteren av staten, om at kapitalismen inneholder uløselige motsigelser og at masse arbeidsplasser vil bli nedlagt med statens så kalte styring som rettesnor for nedleggelsene, da meiner jeg at vår agitasjon ikke skiller seg vesentlig fra sosialdemokratiet.

REVOLUSJONÆR AGITASJON I MASSEOMFANG!

Hvordan kan arbeiderne bli kampbevisste uten at vi driver slik agitasjon i masseomfang? Hvorfor sier vi ikke at staten er den verste nedlegger av arbeidsplasser, at kapitalismen er full av uløselige motsigelser, at den staten vi stiller krav til må knuses ved makt og en ny stat under sosialistisk styre må opprettes? Hvorfor sier vi ikke dette til arbeiderne som rammes av nedleggelse når det *skjer*? Passer det ikke inn når den lokale kampen skal reises? Blir vi isolert på å si slikt? Hvis vi tenker slik er vi ikke da i ferd med å bli et venstre-sosialdemokratisk parti som skyver strategien under bordet fordi

Staten går i spissen for å legge ned arbeidsplasser.

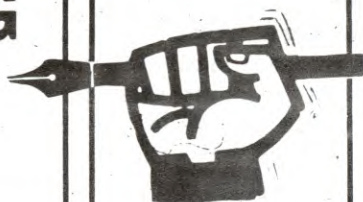
det ikke passer å si den bitre sannhet i øynene på arbeiderne? Er det bare de framskredne som leser revolusjonære bøker og går på revolusjonære foredrag som skal høre slikt? Krisa er her, alle motsigelser i kapitalismen skjerpes. Tida er inne for at den revolusjonære agitasjonen må ut i masseomfang og ikke bare perspektivet på den kortsiktige kampen om den og den fabrikk som er trua. Eller skal sosialismen vokse opp fra fabrikkgolvet av seg sjøl bare vi sloss for det daglige brødet?

PAROLER SOM PEKER FRAMOVER

Vi hører ofte at vi må utvikle en taktikk. Vi må få en faglig taktikk som evner å organisere breitt. Og det er vel og bra, vi trenger det og vi mangler en utvikla taktikk mange steder. Men hvor blir det av partiagitasjonen, skal den legges på taktikkens alter? Hvor blir det av sedlene fra partikontoret? KK er blitt kritisert for å trykke vellykkede nedleggingsreportasjer. Skal vi ikke snart komme videre og stille paroler som peker framover?

Joe Hill

FADDERORDNING — ET FORSØK

Vår avdeling skal nå forsøke å sette ut i livet en fadderordning for de organiserte kameratene. Denne artikkelen er en oppsummering av diskusjonen i avdelinga om fadderordninga, og er skrevet for å gi ideen videre.

Disposisjon; Først skal jeg si noe om hvordan vår nåværende fadderordning fungerer, så gå over til målsettinga for og innholdet av den nye fadderordninga, og til slutt si noe om organiseringa av den.

NÅVÆRENDE FADDERORDNING

Etter at vår nåværende fadderordning har fungert i ca. ½ år kan vi oppsummere følgende viktige feil: Da denne fadderordninga ble satt i gang, ble den ikke tilstrekkelig konkretisert med hensyn til a) formål, b) innhold og c) den kom ikke i faste nok former. Kameratene møttes svært sjelden, og det var opp til de enkelte kameratene hvor ofte man skulle møtes og hva som skulle diskuteres. De fleste diskusjonene har dreid seg om hverandres oppgaver og arbeid. To og to kamerater var faddere og hverandre.

FORMÅL/MÅLSETTING

Som et ledd i anti-byråkratikampanja ble vi enige om å ha færre avdelingsmøter/interne møter. Vi må derfor vurdere omfanget av og behovet for interne møter ut fra hva som kreves for at avdelinga og de enkelte kameratene skal kunne hevde seg bedre i klassekampen og nå de måla vi har satt oss.

Diskusjonen på avdelingsmøtet som behandlet forslag til en ny fadderordning, viste tydelig at det var behov for en nærmere kontakt med avdelinga fra kameratenes side og at det var mange spørsmål/motsigelser det var behov for å få diskutert internt. Den nye fadderordninga skal avlaste avdelingsmøtene, og også være et forum hvor kameratene skal diskutere ulike viktige spørsmål som ikke kan legges til avd. møtene med «snevre» emne/tidsrammer. Kameratene mente at slik situasjonen var i dag med avd. møte hver annen uke — var det skadelig og arbeidet vårt led under at vi ikke fikk diskutert internt i organiserte former mange viktige motsigelser og spørsmål. Etter å ha oppsummert situasjo-

nen så langt, ble vi enige om at selv om en slik ny fadderordning betydde flere møter i en situasjon hvor kameratene allerede har et ganske stort arbeidspress, var dette nødvendig og ville styrke den eksterne jobbinga vår. Bl.a. gjennom årsplandiskusjonen må vi foreta en klar prioritering av den nye fadderordninga, ellers ryker den.

INNOLDET I FADDERORDNINGA

— For det første mener vi at fadderordninga skal legge forholdene bedre til rette for at kameratene bedre skal kunne sette seg inn i og ta ansvar for avdelingas arbeid og partiets politikk. Her skal vi kunne diskutere ulike sider ved avdelingas arbeid, diskutere kampanjer, direktiver fra partiet, artikler i internblader og sjøl komme med initiativer, forslag og kritikk.

— Kaderfostring har høy prioritet i den nye årsplanen. Mange kamerater mener at de får bedre utbytte av studiene når de leser og diskuterer sammen. Fadderordninga er derfor velegna både ved studiekampanjer og til å diskutert enkeltspørsmål som kameratene lurar på (f.eks. uenigheten Kina/Albania, partiets linje for kulturen osv.) Likeledes mener vi at den bør brukes til forberedelser til enkelte avdelingsmøter. Vi skal i disse dager oppsummere en kaderundersøkelse blant kameratene i avd., hvor et spørsmål var å få klarlagt hvor godt vi leser internpapirer og tidsskrifter, hvor godt vi fulgte opp studiekampanja, og øn-

sker/forslag til videre skolering og studier. (I diskusjonen kom det også fram at fadderordninga vil styrke demokratiet i avd. ved at det gis bedre muligheter til organisert intern diskusjon, og at det blir mulig å følge opp motsigelser som er blitt stående fra avdelingsmøtene).

— For det tredje mener vi at fadderordninga skal brukes til å diskutere hverandres oppgaver og rettlede hverandre politisk. I tillegg skal det også her være mulig i den grad kameratene ønsker det/når det er behov for det å diskutere kameratens sosiale problemer og utveksle erfaringer.

— For det fjerde vil fadderordninga kunne lette styrets arbeid, f.eks. når det gjelder å få ulike spørsmål diskutert i avdelinga uten store møter, når det gjelder å gjøre undersøkelser i avd., ved å få gitt ut beskjeder og papirer på en greiere måte, osv. Også sikkerhetsmessig er det bedre at færre personer møtes.

ORGANISERINGA AV FADDERORDNINGA

Så over til det vi mener var den tredje feilen med den gamle fadderordninga — nemlig at den ikke var i faste nok former. Vi har nå følgende opplegg til organisering: Vi fordeler 1 styrekader i hver faddergruppe (som består av 4 personer). På den måte får styret bra kontakt med alle gruppene, og et slikt antall personer gjør diskusjonene gode. Gruppene møtes hver 3. uke (slik at det nå blir avd.møte hver 14. dag og faddermøte hver tredje

like). Når styret/avdelinga har bestemt at et spørsmål/tema skal diskuteres i gruppene, må det legges fram en skriftlig oppsummering og settes fast frist for dette. Det skal selvfølgelig også være slik at gruppene sjøl skal bestemme hvilke saker de skal ta opp. Organiseringa av gruppene kan være fleksibel i den forstand at hvis det er diskusjoner i en gruppe andre ønsker å delta i, så er det mulig.

I diskusjonen på avdelingsmøtet om den nye fadderordninga kom det opp to viktige motsigelser: Den ene gikk ut på at dette innebar flere møter i en situasjon hvor vi allerede har et ganske stort arbeidspress. Vi ble enige om å prioritere fadderordninga høyt ut fra behovet for skolering og diskusjon av ulike viktige spørsmål. Den økte kontakten med avdelinga ville føre til at vi kunne gjøre en bedre innsats eksternt. Det må «settes av tid» til

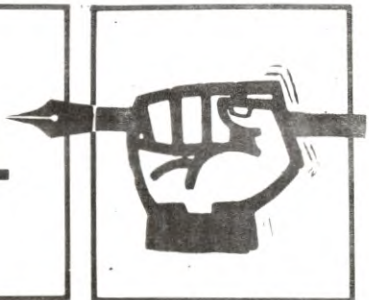
fadderordninga ut fra prioriteringa av den.

Den andre motsigelsen til fadderordninga gikk ut på frykt for byråkrati. Det ble hevdet at opplegget til fadderordning liknet mye på ordninga med smålag — noe flere kamerater trakk fram dårlige erfaringer med. Vi vil være oppmerksom på denne faren, men mener at fadderordninga vil fungere annerledes ut fra at faddergruppene ikke skal konstitueres med eget styre på tre personer, det blir ikke parallelle diskusjoner i gruppene og avdelinga, osv. — dvs. at både med hensyn til formål og organisering er faddergruppene og de tidligere smålagene forskjellige.

Avslutningsvis vil jeg si at diskusjonene om fadderordninga viste at det var et stort behov for et slikt opplegg, og at entusiasmen i avd. for opplegget er svært høy.

Pål.

SKJERPING AV KRISA FØRER TIL ØKT RASISME

TF har fått oversendt en artikkel som er en videreføring av debatten om innvandringsstopp i Klassekampen (KK den 7/2 og 20/8-78). Artikkelen er forkorta av redaksjonen og skulle stått i forrige nr.

Red.

IDEALISTISK POLITIKK?

Først en presisering; i denne artikkelen bruker jeg ordet *fremmedarbeider* kun om innvandrere fra Pakistan, India osv. — dvs. de som er farga i mer eller mindre grad.

Så over til érnnet; jeg er i tvil om ikke vi gjør overslag i motsatt retning av den tidligere «steng grensene politikken». Ifølge KK mener partiet at alle som ønsker det skal få innreisestillatelse samtidig som vi har minst 75 000 arbeidsløse, for få boliger osv. Det er mulig at denne politikken kan kalles idealistisk.

I diskusjoner på denne bakgrunn har jeg blitt møtt med følgende: «På den ene sida er du klar over at vi har stor og økende arbeidsløshet og du kritiserer myndighetene for at dem ikke skaffer nok arbeid til folk. På den andre sida vil du gjerne at alle de fremmedarbeiderne som vil skal få komme inn i landet. Det går ikke an! Her er både krisemaksimering og sleip taktikk.»

Det synes jeg er vanskelig å svare på.

Selvfølgelig kan det sies mye om myndighetenes *rasistiske utvelgelsespolitikk* her. Innvandringsstoppen er en sveitzerost tilpassa kapitalens behov. Dette er et argument mot innvandringsstoppen. Men, så vidt jeg skjønner er ikke partiet mot restriksjoner uansett om myn-

dighetene nekta *alle* eller bare grupper å komme til Norge. (Eller går partiet mot dette fordi kapitalen *aldri* vil være konsekvente i praksis?)

HVEM TJENER PÅ INNVANDRINGA?

Staten og kapitalen tjener spesielt på fremmedarbeiderne bl.a. fordi de slipper å gi dem utdanning, og sikrer seg mot at folk som er svake eller har antydninger til sykdommer kommer inn. De kan gi dem dårlige boliger og upopulære jobber og de håper sikkert på at fremmedarbeiderne skal få sin alderdom i hjemlandet, så slipper de den utgiften.

Under EEC-kampen kjempet vi bl.a. mot «det frie arbeidsmarked». Hvorfor? Var det ikke nettopp fordi vi så hvordan det var kapitalen, og bare den, som tjente på ordninga? Fremmedarbeidere i Vest-Europa fungerer jo nettopp slik det «frie arbeidsmarked» var tenkt.

HVEM TAPER PÅ INNVANDRINGA?

— De som kommer fra u-landene, den 3. verden, er de som har utdannelse, som er unge og spreke. Gamle, syke, kvinner og barn blir igjen. Er den tredje verden tjent med dette? Er ikke det en årelating av U-landenes resurser?

— Vil ikke unge og spreke fremmedarbeidere fortrenge eldre, «slitne» norske arbeidere? Overskudd av arbeidskraft fører til at kapitalen kan velge og vrake.

— Fremmedarbeiderne er reserverarbeidskraft ved siden av kvinnene, ungdom, arbeidsløse, yrkeshemmede og eldre, folk som arbeider i primær-næringene. Ut fra profitt-hensyn er det klart at f.eks. fremmedarbeiderne kan være mere lønnsomme å satse på enn andre. — Er det ikke fare for at vår politikk på dette området passer som hånd i hanske for kapitalen?

— Uansett åssen vi ser det tar fremmedarbeiderne jobber som ellers måtte bli fylt med nordmenn.

— Det er ikke nok boliger i Norge. Uansett om et flertall av fremmedarbeiderne bor dårlig, tar de boliger eller rønner som det ellers er kamp om.

SPLITT OG HERSK

Ut fra at det er mangel på boliger og jobber i Norge i dag vil innvandringen splitte arbeiderklassen. Filleproletariatet og deler av arbeiderklassen har ikke «bitt på» rasismen uten videre. Det er mennesker som opplever bolignød og

mangel på jobb hver dag. De må ikke konkurrere med innvandrere fra Sverige, Danmark, USA osv. Disse gruppene jobber ikke og bor ikke på de samme stedene. Det er fremmedarbeiderne de konkurrerer med.

Vi kan derfor igjen få den gamle velkjente rasismen med basis i borgerskapet og med tilslutning fra deler av småborgerskapet, filleproletariatet og lavere lag av arbeiderklassen — i ikke ubetydelig grad.

BORGERSKAPET, STATEN OG RASISMEN

Borgerskapet, staten og rasismen kan det sies mye om. Foreløpig er jeg redd vi bare har sett en liten flik av den jernhælen som vi virkelig får føle hvis krisa blir dyp og langvarig. Når Aftenposten, VG og NRK m.fl., i en slik situasjon for

STENG GRENSENE!

Importen av fremmedarbeidere en trussel mot norske arbeidfolk

STENG GRENSENE!

Importen av fremmedarbeidere en trussel mot norske arbeidfolk

Det er en trussel mot norske arbeidfolk at det skal innføres flere og flere fremmedarbeidere til Norge. Dette er en trussel mot norske arbeidfolk som har vært i Norge i mange år og som har gjort en stor innsats for Norge. Det er en trussel mot norske arbeidfolk som har vært i Norge i mange år og som har gjort en stor innsats for Norge.

STENG GRENSENE!

Importen av fremmedarbeidere en trussel mot norske arbeidfolk

Det er en trussel mot norske arbeidfolk at det skal innføres flere og flere fremmedarbeidere til Norge. Dette er en trussel mot norske arbeidfolk som har vært i Norge i mange år og som har gjort en stor innsats for Norge. Det er en trussel mot norske arbeidfolk som har vært i Norge i mange år og som har gjort en stor innsats for Norge.

STENG GRENSENE!

Importen av fremmedarbeidere en trussel mot norske arbeidfolk

Det er en trussel mot norske arbeidfolk at det skal innføres flere og flere fremmedarbeidere til Norge. Dette er en trussel mot norske arbeidfolk som har vært i Norge i mange år og som har gjort en stor innsats for Norge. Det er en trussel mot norske arbeidfolk som har vært i Norge i mange år og som har gjort en stor innsats for Norge.

Fra Klassekampen 9/71

Karl fører videre argumentene fra - 71. Disse har partiet seinere tatt oppgjør med.

alvor trer inn på arenaen som «folkets røst» og preiker åpen rasisme, da vil dagens rasisme kunne fortonne seg som søtladen velmenthet i sammenlikning. «Norsk Front» vil gro som aldri før, rikelig gjødsla av kapitalen. Lavpanna rasistisk agitasjon preger massemedia — med altfor få hederlige unntak.

SKJERPA KLASSEKAMP

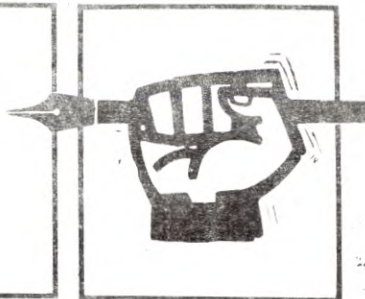
Allerede før denne situasjonen har oppstått vil mange reagere sundt og ta avstand fra rasismen, men de vil også stille seg uforstående til vår linje som fortsatt, tross stor og stadig økende arbeidsledighet, ønsker stadig flere fremme-

darbeidere velkommen — til arbeidsledighet. Kan ikke dette bli idealisme? At vi følger hva vi mener er *prinsippielt riktig* uansett boliger, arbeidsplasser og økonomisk krise, mener jeg *kan* føre ut på viddene, vi blir isolerte og kampen svekkes.

Vi får en situasjon der 90% av massemedia er mer eller mindre dominert av rasister, vi får en stor gruppe i folket som tviler, de vet hverken ut eller inn. Flere blir tvunget til å ta standpunkt og vi får en styrke, men i utgangspunktet deffensivt kjempende venstreside. Mønstret synes kjent fra før.

KARL

Å BØYE KNE FOR RASISMEN

«Arbeidere og undertrykte i alle land foren dere» står det i tittelhovedet til Klassekampen. Dette er en av hovedtesene innafor m-l-m. Av den parola følger et par andre: proletariatet har ikke noe fedreland og proletariatet kjemper for revolusjon i hele verden — først da vil det bli fred og frihet for alle. Sammenlikn disse parolene med det du setter fram kamerat Karl.

«NORGE FOR NORDMENN»

Den røde tråden i din artikkel er; i Norge bor det nordmenn, det er våre behov for jobber, boliger osv. som i første rekke skal tilfredsstilles. Det er ikke nok arbeid, boliger osv. i Norge i dag, derfor må grensene stenges. I tillegg skjerper krisa rasismen og hvis kommunistene ikke skal bli isolert må vi følge med

på ferden; i allfall ikke tute *mot* ulvene. For meg synes dette å være det Lenin kalte en sjåvinistisk politikk. Det er å legge seg flat for borgerskapet; opportunisme satt på spissen.

Når dette er sagt vil jeg samtidig slå fast at rasismen er farlig og at den ikke er lett å slå tilbake. Rasismen spres aktivt av borgerskapet (gjennom presse og radio/tv og mest ekstremt av grupper som «Norsk Front»), og jeg er enig i at krisa skjerper rasismen. Jeg tror til og med at du tar for svakt i når du sier at **rasismen har tilslutning** fra «deler av småborgerskapet, filleproletariatet og *lavere* lag av arbeiderklassen» (min utheving). Jeg tror rasismen har innpass i relativt store deler av d.s. og ikke bare i «lavere lag». Derfor må vi også ta rasismen alvorlig.

Så over til noen av de punktene du trekker fram.

KAPITALENS BEHOV

Vi er for å styrke arbeiderklassens kamp mot kapitalen nasjonalt og internasjonalt, vi er mot alt som svekker denne kampen. Innvandringsstoppen svekker denne kampen effektivt. Gjennom innvandringsstoppen splittes norske og utenlandske arbeidere. Innvandringsstoppen legger grunnlaget for gruppeimport av fremmedarbeidere. Det er den som sikrer kapitalens behov, som gjør at fremmedarbeidere kan ansettes med 1/3 lønn i forhold til nordmenn, at de kan tilbys mye dårligere bolig- og sanitærforhold, særegne skatte-

regler uten rettigheter, «Organisering» på siden av fagforeningene osv. *Det er med andre ord gruppeimporten — innvandringsstoppens siamesiske tvilling — som mest effektivt sikrer kapitalens behov.*

Staten innførte innvandringsstoppen nettopp for å sikre kapitalens behov av ekstraprofitt. Det er ikke sånn som Karl sier at kapitalen er tjent med fri innvandring. Tvert om ved fri innvandring vil fremmedarbeiderne kunne kreve å bli stilt likt med nordmenn, stille de samme kravene, melde seg inn i fagforeningene osv. Gruppeimporten sikrer slavekontrakter og ekstra profitt, noe bl.a. fremmedarbeiderstreiken på Statfjord i høst viste med all tydelighet.

Kapitalen vil skaffe seg den arbeidskraften den har behov for — det kan vi ikke hindre, men vi kan sikre at denne arbeidskraften blir dyrest mulig og får best mulig betingelser.

Hva slags solidaritet, hvis ikke støtte til kamp for arbeidsplasser, boliger og rett til organisering?

ÅSSEN KJEMPE MOT SPLITTING AV ARBEIDERKLASSEN?

Det er en kjennsgjerning at fremmedarbeiderne blir brukt til å splitte arbeiderklassen og senke lønnsnivået. Åssen skal vi kjempe mot det? Innvandringsstopp? Ut fra det jeg har sagt må vi gjøre akkurat omvendt — og det er ikke krimmaksimering, Karl. Vi må kjempe for like rettigheter for alle som jobber i Norge uansett rase, kjønn eller alder. Det er særbehandlinga som legger opp til splittelse, det er særbehandlinga som gjør at kapitalen foretrekker fremmedarbeidere til visse typer jobber. Gjennom at norske og utenlandske arbeidere står sammen og stiller de samme kravene er «fordelen» ved å bruke fremmedarbeidere borte og arbeiderne stilles likt uansett «rase».

Hva blir konsekvensen av å gjøre omvendt? Parola «Steng grensene» må nødvendigvis bygge opp under parola «Norge for nordmenn». Det er i dag en del (liten del i forhold til det totale tallet på fremmedarbeidere) fremmedarbeidere fra, Asia, Afrika osv. i Norge. De blir «særbehandla» og brukes til å splitte. Hva med dem når krisa skjerpes? Hvis vi skal hindre dem i å bli skytteskiver for mangel på jobber osv., ja da må jo de, ut fra din oppskrift, sendes ut av Norge. De tar jo jobber fra «nordmenn», de sloss jo sammen med «nordmenn» om «rønnene» osv. Denne ideologien støtter opp om forfølgelse, trakassering og sparging av fremmedarbeidere. Satt på spissen må du jo være enig i dette, sjøl om du ikke er enig i formene det tar (forfølgelse og kjeppjaging).

Ser du hvor argumentene dine ender? Ser du hvem som blir dine

forbilder og kampfeller, Karl?

HELE ARBEIDERKLASSENS INTERESSER

Kapitalen vil søke å velge den arbeidskraft den er mest tjent med. Du mener at unge og spreke fremmedarbeidere vil fortrenge eldre og «slitne» norske arbeidere. Gjelder ikke det samme for unge spreke norske arbeidere? Denne motsigelsen mellom gammel og ung har alltid eksistert og blitt utnyttet av kapitalen. Åssen kjempe mot den? Gjenom å stille krav om å pensjonere 50-åringer, eller at alle under 40 år ut av arbeidslivet. Eller skal vi kjempe for et skikkelig arbeidsmiljø med et tempo som alle kan klare? Det siste har vært arbeiderbevegelsens krav i alle år. Er ikke dette også en parallel til spm. om fremmedinnvandring.

Kvinnene er også en del av kapitalens reservearme. I krisetider reiser borgerskapet parola «kvinnene tilbake til kjøkkenet», daghjem lukkes osv. Deler av arbeiderklassen går på denne limpinnen, (jmf. f.eks. Våler skurlag) og sier; «Kvinnene tar arbeidsplasser fra mennene». Skal vi legge oss flate for dette eller kreve at kvinnearbeidsplassene skal opprettholdes og forene kvinner og menn i kampen for å beholde arbeidsplasser og daghjem — selv om 90% av pressa går mot oss? Selvsagt skal vi gjøre det, men hvorfor? Vi kjemper for hele arbeiderklassens interesser mot borgerskapet. Det samme med spørsmålet om innvandring.

DET FRIE ARBEIDSMARKED

Vi kjempe mot det frie arbeidsmarked i EEC sier du og bruker det som et argument for innvandringsstopp. Her er du helt ute på jordet. Det frie arbeidsmarked i EEC-terminologi, betyr tvangsdirigering av arbeidskraft. Hvis du var arbeidsløs i Finnmark måtte du ta arbeid der det fantes enten det var i Nord-Tyskland eller Sør-Norge. Gjorde du ikke det fikk du ikke trygd.

KONKLUSJON

Kommunistene kan bli isolert i spørsmålet om rasisme — dersom vi ikke tar dette spørsmål alvorlig og bekjemper rasismen og kjemper for enhet mellom norske og utenlandske arbeidere. Dette på samme måte som vi kan bli isolert i andre spørsmål dersom vi ikke vinner fram med vår politikk.

Å dele opp folk etter raser og «steng grensene»-politikken ender i den reaksjonære og nasjonalistiske parola «Norge for nordmenn», denne splitter arbeiderklassen, avleder kampen og er en trussel mot arbeiderklassens kamp. Det er dette borgerskapet ønsker gjennom å splitte nordmenn og fremmedarbeidere.

Karl legger seg flat for dette. Han prøver å skyve fremmedarbeidernes «interesser» foran seg i dette; utvandringa tapper utvandrerlanda for resurser.

Sett «Proletarer i alle land foren dere» ut i livet, kamp mot alt som splitter.

R.B.

Tom halvside

NÅR DU SKRIVER TIL TF.

Hvis du skriver til TF, husk:

1. Skriver du for hånd må du skrive *leselig*. Mye ekstra arbeid for oss hvis vi skal være skrift-tydere.

2. Bruker du maskin – skriv med dobbel linjeavstand og *maks. 55 anslag per linje*. Da kan vi bruke manuset direkte uten å skrive det

om på maskin. (Mye arbeid spart).

3. Lag mellom-overskrifter. Bare tekst uen avbrudd er tungt for leseren. Del opp i avsnitt med en egen overskrift. Se i KK og Røde Fane – de gjør det konsekvent. Hvis du ikke gjør det må vi gjøre det.

Tom side

Leder: Endring av årsplanen.....	2
Kan vi berge KK som dagsavis ?	6
Vi må bygge en KK-organisasjon.....	8
"Ikke en øre til det borgerlige.....	11
Fram for en korrekt taktikk.....	13
To motforestillinger til kvinnelig verneplikt.....	15
Svar til to motforestillinger.....	15
Vedtak mom militærpolitikken fra et lag.....	17
Kommentar til lagets vedtak.....	17
Noen kommentarer til militær spm.....	18
TF-annenhver måned, en kritikk.....	21
TF-annenhver måned, svar.....	22
Kritikk av storbyprega årsplan.....	23
Til klasseanalysen på landsbygda.....	24
Vi må agitere for sosialismen.....	31
Fadderordning - et forsøk.....	33
Skjerping av krise fører til økt rasisme.....	35
Å bøye kne for rasismen.....	36